

STAAT DER NEDERLANDEN

Ten kantore van de Hoge Raad
Kazernestraat 52
's-Gravenhage

Deze brief wordt aangetekend verzonden

Betreft: schadeclaims op basis van onrechtmatige daden door diverse overheidsorganisaties jegens beheerder en bedrijfsleidster van de discotheek Lord Nelson te Coevorden begaan. Voor deze causale schade wordt de Nederlandse Staat eindverantwoordelijk gehouden met de wettelijke verplichting deze schade volledig aan de beheerder F.J. Beukeveld en bedrijfsleidster H. Beukeveld-van de Belt uit te betalen.

Hoorn, 2 september 2003

L.S.,

Inleiding

Precies vier jaar na de heropening van de discotheek Lord Nelson te Coevorden, toen alles weer goed leek te komen, staat in onderstaand overzicht van gebeurtenissen beschreven, wat onschuldige Nederlanders kan overkomen tegenover een kwaadwillend, fantaserend en liegend trio, dat tot op de dag van vandaag aan toe strafloos met malversaties door mag blijven gaan en dat ook doet. Dit trio in bestuurstaal „de lokale driehoek” genoemd bestaat uit: de politie, burgemeester en officier van justitie. In ons geval speelden ook een scala hoge ambtenaren, twee advocaten, een bestuursrechter en negen raadsleden van de Raad van State het kwalijke spel mee en kwam het niet goed.

Volkomen verzonnen aantijgingen blijken in Nederland voldoende te zijn om een onschuldig gezin en hun bedrijf compleet ten gronde te richten. Dit kan plaats vinden, omdat in Nederland die cultuur heerst, dat een ambtenaar, inclusief de rechtelijke macht, nimmer voor schut wordt gezet door een andere ambtenaar. De belangrijkste les, die de beheerder, bedrijfsleidsters en hun familie daaruit hebben geleerd is, dat je onmiddellijk zelf in de wetboeken moet duiken, als de ambtenarij je iets probeert aan te smeren.

Een Rijksrecherche onderzoek, waar wij talloze malen tot in de hoogste instanties om hebben gevraagd, zal hetzelfde resultaat opleveren, als hieronder uitgebreid staat beschreven.

In plaats van uit te zoeken hoe de vork werkelijk in de steel zit in de affaire Lord Nelson, hoorden we niets dan ontkenningen, stilzigen, verschuilen achter rechtbanken en bestuursrechters die de stukken niet (willen) lezen of verwijtbaar meespelen, enzovoort, enzovoort.

Feit blijft dat in Lord Nelson te Coevorden op 28 mei 1999 geen gram cocaïne is aangetroffen. Het proces verbaal van bevindingen dat het tegenovergestelde beweert is middels een brief van de korpsbeheerster als vals bestempeld. Het andere proces verbaal dat maanden later het gebruik systematisch vertaalt in handel in cocaine kwam vanuit het Openbaar Minsiterie nimmer bij bestuursrechters en is nimmer beoordeeld door een strafrechter. Omdat de officier van justitie (die van de Lokale Driehoek) wel wist wat er in het strafrecht zou gebeuren. Namelijk dat het Openbaar Ministerie flink van de rechter op de donder zou krijgen. In het bestuursrecht wordt niet aan waarheidvinding gedaan en kan men ongestraft blijven liegen tot en met de Raad van State aan toe.

Tot slot van deze inleiding. Wijst de Staat der Nederlanden deze vordering af, dan verlangen wij in de motivatie de redenen, waaruit blijkt welke wet of verordening de beheerder en bedrijfsleidster hebben overtreden op basis, waarvan de politie een inval in hun discotheek mocht organiseren en uitvoeren.

Tot op dit moment (2 september 2003) blijft het feit, dat bestuurders maatregelen hebben genomen aan de hand van een vals proces verbaal en bestuursrechters vonnissen hebben gesproken aan de hand van een vals proces verbaal en een vervalst sepot. De vraag is: blijven de beheerders dan toch nog schuldig? Zo ja, aan welke wetsovertreding? En welke bewijzen zijn hierbij voorhanden?

Op deze vragen, die toch simpel zijn te beantwoorden, omdat de inval feitelijk plaats heeft gevonden, wensen wij bij een afwijzing een gemotiveerd antwoord te ontvangen conform wettelijke verplichtingen vermeld in de Awb.

Hieronder volgt gedetailleerd die feiten, die vanwege exploitatiewinsten, tot de voortijdige sluiting van de discotheek Lord Nelson hebben geleid.

Schadevergoeding en het ne bis in idem beginsel

Met behulp van meened, valsheid in geschrifte, corruptie en collusie is in de affaire Lord Nelson te Coevorden behalve schending van talloze (grond)wetten ook het ne bis in idem beginsel geschonden, waardoor wij als discotheekbeheerder en bedrijfsleidster grote financiële, economische, psychische en sociale schade hebben geleden, die wij in zijn geheel bij de Nederlandse Staat verhalen, omdat andere bestuursorganen door blijven gaan met hun malversaties en daarnaast blijven beweren geen causale schade te hebben veroorzaakt.

Aan de schending van het ne bis in idem beginsel, hoe dit in zijn werk ging en dat daardoor causale schade is ontstaan, wordt bijzondere aandacht geschonken.

Door middel van deze brief wordt de Nederlandse Staat als eindverantwoordelijke gevorderd deze causale schade bij wet verplicht te vergoeden.

Artikel 6 EVRM

Aangetoond zal worden, dat in de affaire Lord Nelson te Coevorden nergens artikel 6 EVRM is toegepast. De reden dat gesteld kan worden, dat de ons ten deel gevallen reparatoire bestuursdwangsancties en één punitieve sanctie uit één feitencomplex bij niet verwijtbaarheid, in strijd is met het ne bis in idem beginsel en artikel 6 EVRM (onschuld beginsel). Alleen al deze gegevens zijn redenen tot schuldbekeuring en verplichte vergoeding van de causale schade, laat staan deze onrechtmatigheden aangevuld met andere flagrante wetsovertredingen, die diverse overheidsfunctionarissen in onderhavige zaak hebben begaan en nog begaan.

Meineed

Deze bestuursdwangsancties uit hetzelfde feitencomplex zijn uitsluitend opgelegd uit feiten, waarvan de staande en zittende magistraten vanaf het prille begin verwijtbaar hebben geweten, of hebben kunnen weten, dat deze volledig op meineed berusten. Desondanks worden deze cruciale sancties met behulp van een scala aan wetsovertredingen, leugens, corruptie en collusie ons opgelegd, uitsluitend en alleen om in de binnenstad van Coevorden snel ruimte vrij te maken voor het kunnen realiseren van meerdere bestemmingsplannen en het binnen halen van grote exploitatiewinsten voor de plaatselijke RABO-bank en de burgemeester van Coevorden, mr ing. B.P. Jansema.

De inval

Zoals u weet, of heeft kunnen weten, omdat wij talloze malen over deze affaire met uw ministeries, diverse kamerleden en ministers hebben gecorrespondeerd, valt op 28 mei 1999 een politiemacht van 16 agenten en een hond, als donderslag bij heldere hemel, de discotheek Lord Nelson te Coevorden binnen, alwaar op dat moment ook een undercover agente en haar vriendin aanwezig zijn.

De aanleiding tot de inval is volgens de operationeel leidinggevende brigadier H.J. Huizinga (politie District Drenthe Zuid), onder ambtseed opgesteld, het volgende citaat uit zijn, dan inmiddels tweemaal gemuteerd, proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999, omdat de vriendin van de undercover agente hieruit moest worden gemasseerd:

“Naar aanleiding van ambtelijke bevindingen met betrekking tot gebruik van middelen voorkomend op Lijst I en II van de Opiumwet in de horecagelegenheid genaamd Lord Nelson, gevestigd Schoolstraat 18 te Coevorden, werd in de nacht van donderdag op vrijdag 28 mei 1999 omstreeks 01.30 uur een onderzoek op grond van de bepalingen van de Opiumwet in bedoelde gelegenheid verricht.

Sinds langere tijd is bekend dat door bezoekers en personeel van cafe Lord Nelson hard drugs gebruikt worden. Met name het cocaïne gebruik door eigenaar Frans Beukeveld, portier H.B., personeelslid J Ho, barman Hld N. hetgeen blijkt uit **rapportages opgemaakt door het hoofd van de Regionale Criminele Inlichtingendienst (RCID) van de regio politie Drenthe**, was een reden tot dit onderzoek.

In het belang van (andere) lopende onderzoeken kan op dit moment niet specifiek op de informatie inwinning worden ingegaan.”

Over het omdoen van handboeien van alle aanwezigen, het laten knielen met het hoofd stijf tegen de muur en het inwendig fouilleren wordt in dit proces verbaal niet gesproken. Ook het feit, dat een persoon, die veel op de beheerder Beukeveld leek, hardhandig door politie op de grond werd gegooid, roepend: dit is Beukeveld, staat in geen enkel proces verbaal van bevinding vermeld. De privé-ruimte boven de discotheek is daarbij systematisch en gericht onderzocht zonder een machtiging en de lijfelijke aanwezigheid van een officier van justitie. Deze privé-ruimte werd daarna een gebruikersruimte genoemd. Geen der aanwezigen is naar het politiebureau meegenomen, hetgeen volgens jurisprudentie inhoudt, dat tijdens de inval geen persoon een handelshoeveelheid middelen in bezit heeft gehad. De aanwezigheid van een undercover agente en haar vriendin wordt daarnaast in alle toonaarden verzwegen.

Problemen

Nu doen zich alleen al met deze ene alinea uit het proces verbaal van bevindingen voor brigadier H.I. Huizenga zich de volgende problemen voor, die met het gehele proces verbaal in ogenschouw genomen, alleen maar erger worden.

- Ten eerste is gebruik van middelen geen strafbaar feit en kan de politie nooit op basis van deze gegevens een inval in een discotheek organiseren, alwaar meerdere onschuldige mensen aanwezig zijn. Vooral in onderhavig geval, wanneer van de discotheek geen enkel belastend gegeven voor handen is. Zelfs de RCID informatie waar brigadier H.I. Huizenga naar verwijst, is niet voor handen en wordt pas vier maanden na de inval bedacht en opgeschreven. Hij kan op dit moment dan ook niet melden, dat het gebruik uit schriftelijke RCID rapportage blijkt. Deze leugen moet hij later dan ook toegeven, omdat hij de betreffende RCID informatie niet heeft. Het gebruik van Beukeveld heeft hij eerst van horen zeggen en later geeft hij toe dat het gebruik niet klopt.
- Ten tweede gebruikt beheerder Beukeveld niet.
- Ten derde heeft hij geen personeel in dienst.
- Ten vierde is zoals gemeld de bedoelde RCID informatie niet aanwezig en moest deze vier maanden na de inval nog geheel worden bedacht en worden geschreven, hetgeen geschiedde.
- Ten vijfde liepen er geen onderzoeken.
- Ten zesde zijn de lopende onderzoeken afgelopen en hebben deze niets opgeleverd, omdat zij niet bestonden, de reden dat brigadier H.I. Huizenga in zijn compleet herzien proces verbaal van bevindingen van 29 september 1999 niet meer op deze onderzoeken in gaat en dit heikel onderwerp verwijtbaar, schielijk, bewust en met voorbedachte rade "vergeet".
- Ten zevende was beheerder Beukeveld voor en na de inval geen verdachte, waardoor hij niet op het politiebureau hoefde te komen. Zijn twee lege processen verbaal zijn hiervan het bewijs.
- Ten achtste zijn de ambtelijk bevindingen waar de brigadier naar verwijst niet traceerbaar en derhalve juridische niet relevant. Hoofdzakelijk vanwege de leugen waarop deze verwijzing is gebaseerd, worden deze ambtelijke bevindingen daarna nooit meer door enige ambtenaar aangehaald, doch wel door de bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg, die daarbij bewust niet meer naar de RCID rapportages verwijst, omdat ook deze inmiddels zijn afgekraakt.

Op gelijke wijze is door ons het gehele proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999 doorgelopen, waarbij geen enkel onderwerp is overgebleven, dat op waarheid berust. Alle onderwerpen in het proces verbaal zijn dus verzonnen en wij hebben dit in een scala aan brieven uiteengezet, doch deze brieven en onze beweringen worden allemaal genegeerd c.q. verwijtbaar geseponneerd.

Naast deze leugens heeft brigadier H.I. Huizenga tijdens de inval enkele Grondwetten overtreden, waaronder:

- het aantasten van de integriteit van het lichaam, door alle aanwezigen in de discotheek te boeien (artikel 11 Grondwet) en met het hoofd stijf tegen de muur te laten knielen,
- huisvredebreuk te plegen, door systematisch en gericht onze privé-ruimte boven de discotheek te laten doorzoeken (artikel 12 Grondwet), zonder machtiging en de lijfelijke aanwezigheid van een officier van justitie en

- door ons te laten veroordelen met een tendentiekus persbericht van politie zonder dat de beheerder een strafbaar feit heeft gepleegd (artikel 16 Grondwet en 6 EVRM).

Het OM wil van niets weten en komt met een fictieve dagvaarding

Zeër belangrijk om nu te melden is het gegeven, dat zelfs anderhalf maand na de inval de verantwoordelijke officier van justitie, mr D. ten Boer van het OM te Assen, mededeelt geen proces verbaal van bevindingen in zijn bezit te hebben, dit terwijl burgemeester mr ing. B.P. Jansema op dat moment reeds drie sancties (1 punitieve en 2 reparatoire) jegens ons heeft laten uitvoeren op basis van het tweemaal gemuteerde proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999, die de burgemeester van deze officier van justitie (mr D. ten Boer) heeft ontvangen of heeft mogen krijgen. Reeds vier maanden na de inval meldt deze officier van justitie op 29 september 1999, dat hij het desbetreffende proces verbaal heeft ontvangen en dat hij geschrokken is van hetgeen hij heeft gelezen. Hij meent dan op basis van deze gegevens onmiddellijk een dagvaarding jegens Beukeveld uit te moeten schrijven vanwege zijn middelenbezit, doch het strafbaar feit noemt hij in strijd met de wet niet in zijn brief.

Enkele van de vele raadsels omtrent deze procedure zijn:

- de enorme snelheid van deze postbezorging, die minimaal een dag duurt, doch hier niet opgaat bij zulke belangrijke informatie als waar officier mr D. ten Boer gewag van mag maken. Alles gebeurt te Coevorden en Assen op een en dezelfde dag en dit is uiterst tot zeer verdacht, na vier maanden hier op te hebben moeten wachten en het gegeven, dat een dag later deze politie voor de Klachtencommissie van politie moet verschijnen.
- Een ander discutabel feit is de schending van het gelijkheidsbeginsel. De personen, waar brigadier H.I. Huizenga in de processen verbaal wel van vermeldt, dat zij middelen bij zich hebben gehad en waarvan hij de processen van verhoor zodanig zonder handtekeningen heeft aan gepast, dat dit bezit hier uitblijkt, krijgen geen van allen een dagvaarding van mr D. ten Boer. Zelfs de fictieve persoon, waarvan brigadier H.I. Huizenga later nadrukkelijk van meldt, dat hij handelshoeveelheden bij zich heeft gehad, zonder een handtekening onder zijn proces verbaal van verhoor, heeft van officier mr D. ten Boer geen dagvaarding ontvangen. Alleen de beheerder Beukeveld, waarvan brigadier H.I. Huizenga en officier mr D. ten Boer wisten dat hem in deze niets viel te verwijten en derhalve niet in de processen verbaal van bevindingen als bezitter van middelen werd genoemd, kreeg als enige aanwezige van de inval een dreigement tot dagvaarding, die er bewust en verwijtbaar nooit komt. Verwijzend naar het gelijkheidsbeginsel in de zin van artikel 1 Grondwet zou men minimaal verwachten, dat ook de fictieve persoon met zijn vermeende handelshoeveelheid, die verzonnen her en der in de discotheek (magazijn en in zijn broekzak) aanwezig was en later tot abstracte overlast heeft geleid een werkelijke dagvaarding zou hebben moeten ontvangen. Dit is niet het geval.

Anders gezegd: op 16 september 1999 hebben brigadier H.I. Huizenga en mr D. ten Boer overleg met elkaar met als gevolg Beukeveld aan te pakken, omdat zijn discotheek, die inmiddels weer twee weken open is, dicht moet, zodat daarna pas exploitatiewinsten binnen te halen zijn.

Dit resulteert op 29 september te Coevorden in een tweede proces verbaal van bevindingen, dat wezenlijk verschilt van de eerste, resulteert in twee compleet nieuwe RCID rapportages vol met vormfouten en een valse aangifte van middelenbezit jegens de beheerder Beukeveld.

Deze post moet daarna van Coevorden geheel naar het Openbaar Ministerie te Assen worden opgestuurd, wat in normale gevallen minimaal 1 dag duurt.

Gezien de ernst van de situatie en belangrijkheid der gegevens komt deze post, vier maanden na de inval, precies op dezelfde dag op 29 september 1999 bij de officier mr D. ten Boer te Assen aan, die onmiddellijk deze gevaarlijke informatie leest en op dezelfde dag onmiddellijk met een dagvaarding dreigt vanwege hetgeen hij heeft willen lezen, doch er niet staat. Daarbij heeft mr D. ten Boer eerder schriftelijk gemeld, dat hij altijd volledig op de hoogte van de gang van zaken werd gehouden. Hij kan dan alleen geschrokken zijn van het feit dat zijn brigadier wederom meeneed heeft gepleegd, doch dit feit en andere strafbare feiten noemt hij niet in zijn brief. Officier mr D. ten Boer kan niet geschrokken zijn van nieuwe feiten over de discotheek, omdat zich na de inval geen nieuwe feiten hebben voorgedaan. De snelheid van deze postbezorging en de dagvaarding zijn derhalve raadsels, die mede verband houden met het gegeven, dat een dag later zijn agenten bij de Klachtencommissie moeten verschijnen. Van de officier mr D. ten Boer mogen deze agenten bij de Klachtencommissie gretig uit deze vervalste informatie citeren, wat zij dan ook doen, waarna de Klachtencommissie schielijk elk wederhoor onmogelijk maakt, zodat wij absoluut niet op deze verzonden gegevens kunnen reageren. Uiteindelijk lukt ons dit via de Nationale ombudsman, omdat de korpsbeheerster mevr. D. van As-Kleiweg ook weigerde nogmaals ergens op in te gaan. Van deze gang van zaken heeft de Nationale ombudsman nog steeds spijt, zie verderop.

Niet verwijtbaar en gebruik wordt handel

Essentieel is ook hier te vermelden, dat tijdens de inval bij de beheerder Beukeveld geen middelen zijn aangetroffen en dat de politie voor en tijdens de inval geen handel in middelen in de discotheek heeft geconstateerd. In het eerst proces verbaal van bevindingen heeft brigadier H.I. Huizenga het dan ook uitsluitend over gebruik van middelen en in zijn herschreven proces verbaal rapporteert hij alleen maar over handel in middelen. In geen enkel proces verbaal van bevindingen en in bijna geen enkele brief van de overheid staat vermeld dat Beukeveld tijdens de inval in het bezit van middelen is geweest, dit in grote tegenstelling tot de sepotbrieven van het Openbaar Ministerie te Assen en hun correspondentie daarover en in de uitspraken van de bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg en de diverse leden van de Raad van state die wel nadrukkelijk op dit middelenbezit in gaan.

Zelf de pers heeft nooit melding van dit middelenbezit gedaan, terwijl dit sensationeel had kunnen zijn. Met grote koppen stond dan in de kranten en in elke brief van de overheid "Zelfs de beheerder had cocaïne in zijn bezit".

Nu maakten alleen de staande en zittende magistraten melding van dit gegeven, waarbij zij verwijtbaar wisten, dat deze vermelding op een valse aangifte was gebaseerd.

Een gerechtelijk verplicht analytisch onderzoek van de in beslag genomen spullen is er ook niet, omdat de politie geen cocaïne in beslag heeft genomen. Toch wordt de 15 gram bedachte cocaïne uit de gemarkeerde pakjes, die volgens de liegende brigadier H.I. Huizenga her en der verspreid lagen een heiligheid, waarmee de discotheek ogenblikkelijk wordt gesloten en waarmee alle horecavergunningen met onmiddellijke ingang moeten worden ingetrokken.

Meineed en zijn bevestiging

Deze doelbewuste en met voorbedachte rade gepleegde meineed, misleiding van rechtbanken en verstoringen van eerlijke en behoorlijke processen door brigadier H.I. Huizenga door middel van zijn processen verbaal van bevindingen gepleegd, zijn reeds vanaf het prille begin van de affaire alle betrokken ambtenaren veelvuldig in pleitnota's, brieven, klachten aan de korpsbeheerder en de commissaris van de koningin en aangiften bij justitie duidelijk bekend gemaakt.

Daarbij is tevens verwoord, dat het aantal aanwezigen niet klopte (de undercover agente en haar vriendin zijn hierbij bewust weggelaten), het aantal personen met middelen varieerde van 7, 6, 5 en 4 en dat de 15 gram cocaïne compleet zijn verzonnen evenals de gebruikersruimte en de gemarkeerde pakjes, die her en der in de discotheek verspreid lagen.

Alleen al de diversiteit aan hoeveelheden middelbezit van de 7, 6, 5 en 4 personen en de latere persoon met de fictieve handelshoeveelheid in onderhavige brief is lachwekkend, laat staan de tientallen andere brieven, waarin nergens enige sprake van consistentie over deze hoeveelheden, vindplaatsen en het aantal personen is.

In de het tweede advies van de Klachtencommissie staat het volgende over de processen verbaal van bevindingen van onze brigadier H.I. Huizenga:

"4. De commissie heeft met betrekking tot de klacht over de vermelding in het proces-verbaal dat klager en de personen die hij in dienst heeft cocaïne gebruiken en dat dit mede de aanleiding van de inval zou zijn het volgende oordeel. De commissie heeft geconstateerd dat het door politiefunctionaris H.I. Huizenga opgemaakte proces-verbaal nummer PLO33A/99-126991, d.d. 31 mei 1999 op onderdelen afwijkt van het door hem opgemaakte proces-verbaal nummer PLO33A/99-104595, d.d. 29 september 1999. Ook heeft de commissie geconstateerd dat het eerst vermelde proces-verbaal geen onderdeel uitmaakt van het aan de officier van justitie toegezonden dossier. Tenslotte heeft de commissie vastgesteld dat met toestemming van de officier van justitie het eerst vermelde proces-verbaal aan de burgemeester van Coevorden is verstrekt op grond waarvan deze tot tijdelijke sluiting van het café van klager is overgegaan. In de uitspraak van de arrondissementsrechtbank is hieromtrent het volgende vermeld: c2 overwegingen. De president stelt vast dat verweerder het sluitingsbevel heeft gebaseerd op 1 de uit het door hem overgelegde proces-verbaal gebleken feiten. Deze feiten komen niet geheel overeen met de processen-verbaal, die zijn overgelegd door de gemachtigde van verzoekers. [..] Destijds heeft de heer Huizenga tegenover de commissie over het cocaïnegebruik van de heer Beukeveld verklaard dat hem dit is verteld, maar dat hij zijn bron in het kader van de klacht niet wil noemen.[..] De commissie heeft voorts geconstateerd dat in de drie processen-verbaal van het Hoofd van de RCID niet is vermeld dat klager cocaïne gebruikt. De commissie is van oordeel dat de politie te allen tijde zorgvuldig moet relateren in een proces-verbaal. De gebezigde woorden in het proces-verbaal van mei 1999: "gebruik door Frans Beukeveld" en "in dienst van" zijn dan ook minder zorgvuldig. [..] 5. De commissie is van oordeel dat de klacht over het niet in het proces-verbaal vermelden van dwangmiddelen, van het forceren van een slot en van het geen toestemming vragen voor het betreden van het privé-vertrek, ongegrond is. In het proces-verbaal dat aan de officier van justitie is gezonden zijn deze zaken wel vermeld. [..] Op zich oordeelt de commissie het niet onbehoorlijk dat in een voorlopig opmaakt proces-verbaal van bevindingen niet direct die informatie is vermeld. De commissie stelt zich vervolgens de vraag of het feit dat het eerste, onvolledige en deels onjuiste, proces-verbaal een eigen leven is gaan leiden kan worden gezien als een gevolg van onzorgvuldigheid aan de kant van politie. De commissie is van oordeel dat dit wel het geval is. De politie dient te allen tijde te voorkomen dat er verschillen in processen-verbaal voorkomen over hetzelfde feitencomplex, indien deze processen-verbaal aan derden worden verstrekt. Ondanks het feit dat de verstrekking van het eerste proces-verbaal aan de burgemeester van de gemeente Coevorden met toestemming van de officier van justitie is gedaan is het naar de mening van de commissie onzorgvuldig van politie doordat zij op dat moment niet heeft gezegd: Wij zijn

nog niet klaar met het definitieve proces-verbaal. Gebleken is dat het in omloop brengen van twee processen verbaal met verschillende inhoud verwarring heeft geschapen. De commissie is van mening dat het aan de heer Huizenga valt te verwijten dat hij niet voldoende alert is geweest op de kans dat door het proces-verbaal dan al aan de burgemeester te sturen er daardoor twee processen-verbaal met betrekking tot hetzelfde feitencomplex in omloop zouden gaan komen. Het zou van meer zorgvuldigheid getuigd hebben als hij zich van het ontstaan van deze verwarring bewust zou zijn geweest op moment dat hij een voorlopige versie van een proces-verbaal aan de bestuurlijke autoriteiten heeft verstrekt.

Ook de bestuursrechter geeft reeds op 13 juli 1999 in bedekte termen aan dat er verschillen van interpretaties in de soorten processen verbaal zitten. Later wordt dit verschil nog groter door een geheel nieuw proces verbaal van bevindingen over de inval te herschrijven, dat op 29 september, precies vier maanden na de inval een dag voor de zitting bij de Klachtencommissie van politie, wordt uitgebracht. Enkele misdragingen van de politie tijdens de inval begaan zijn dan eveneens gladgestreken.

Verstoringsen van eerlijke en behoorlijke processen

De zittende magistraten baseren daarna hun uitspraken uitsluitend en alleen op het eerste, tweemaal gemuteerde proces verbaal van bevindingen vol met vormfouten. Het tweede, geheel herziene proces verbaal van bevindingen negeren zij compleet, doch gebruiken hieruit toch subtiel essentiële gegevens, die niet in het eerste staan. Als voorbeeld: de cruciale persoon met zijn fictieve handelshoeveelheid komt in zijn geheel niet in het eerste, doch uitdrukkelijk in het tweede proces verbaal van bevindingen voor om het accent van gebruik te verleggen naar handel en abstracte overlast.

Onderhavige ambtenaren refereren veelvuldig naar deze uitspraken, daarmee hun geweten schoonpratend, terwijl zij wel beter weten. Daarom kan gesteld worden, dat alle betrokken ambtenaren vanaf het prille begin van de affaire Lord Nelson weten, of hebben kunnen weten, dat het proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999 door brigadier H.I. Huizenga opgesteld en waarop alle sancties zijn gebaseerd, vormfouten bevatte, waarvan zij wel degelijk op de hoogte waren.

Anders gezegd: vanaf het prille begin hebben deze ambtenaren meegeholpen aan het plegen van meened, valsheid in geschrifte, misleiding van rechtbanken en verstoringen van eerlijke en behoorlijke processen.

Vanaf het prille begin betreft het de volgende ambtenaren: A. Vries in de functie hoofd RCID Drenthe, mr ing. B.P. Jansema in de functie van burgemeester van Coevorden, mr D. ten Boer in de functie van officier van justitie van het OM te Assen, mevr. mr R.S.T. van Rossem-Broos in de functie van hoofdofficier van justitie van het OM te Assen, dhr A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin Drenthe en mevr D. van As-Kleiwegt in de functie van korpsbeheerder.

Om de beheerder juridisch monddood te maken komen brigadier H.I. Huizenga en de officier van justitie mr D. ten Boer van het OM Assen op 29 september 1999 met een geheel herschreven proces verbaal van bevindingen en een valse aangifte van enkele grammen cocaïnebezit van de beheerder, terwijl zij weten dat hij geen verdachte is geweest en tijdens de inval geen middelen in bezit heeft gehad.

De twee lege processen verbaal van verhoor van de beheerder getuigen van zijn niet verwijtbaarheid.

De dreiging met een dagvaarding

Officier mr D. T Boer schrijft op 29 september 1999 het volgende aan onze advocaat:

“Naar aanleiding van uw brief dd 27 september 1999 en onze eerder daarover gemaakte afspraak kan ik u thans mededelen, dat ik het proces verbaal van de politie Coevorden heb ontvangen. Hierbij doe ik u dan ook een copie toekomen.

Gezien de inhoud van uw brief heb ik het proces-verbaal direct beoordeeld en heb ik besloten tegen uw client strafvervolgning in te stellen. Een dagvaarding daartoe zal uw client binnenkort ontvangen.

Overigens is tegen uw client geen gerechtelijk vooronderzoek geopend.”

De beheerder is tijdens de gehele procedure geen verdachte geweest en toch wordt op 29 september 1999 onmiddellijk een dagvaarding jegens hem uitgeschreven op basis van de valse beschuldiging van bezit van enkele grammen cocaïne.

Met het opportunistisch drugsbeleid in ogenschouw moet Beukeveld tijdens de inval meer dan 5 gram cocaïne in zijn bezit hebben gehad, wil volgens deze PG richtlijnen tot strafvervolgning worden overgegaan. Hij zou dan mee naar het politiebureau zijn genomen en alle kranten en zeer zeker burgemeester mr ing. B.P. Jansema had het gegeven van zijn middelenbezit veelvuldig aangewend.

Deze eenmalige hoeveelheid, die nergens wordt vermeldt en niet is gevonden, is voor de officier mr D. ten Boer aanleiding om met een dagvaarding te komen.

Dit geeft duidelijk de grofheid van deze valse aangifte en de dreiging tot dagvaarding weer.

De impact van deze handelswijze is enorm en zal uit de doeken worden gedaan.

Het vreemde hierbij is, dat dezelfde officier, mr D. ten Boer, eveneens op 29 september 1999 meldt, dat tegen de beheerder Beukeveld geen gerechtelijk vooronderzoek is geopend.

Waarom de politie dan toch zijn discotheek is binnen getreden, is en blijft een groot raadsel, dat er zeer zeker op duidt, dat de politie eigenmachtig en op oneigenlijk gronden de discotheek is binnen getreden en aldus veel onschuldige mensen slachtoffer van dit onrechtmatig handelen heeft gemaakt.

Om dit te verdoezelen en om de discotheek snel in handen te krijgen zijn toen de meineed, valse aangifte en de vele leugens begonnen.

Wekelijkse inspecties van de politie op last van de burgemeester

Belangrijk om te melden is het gegeven, dat op 29 september 1999 de discotheek reeds drie weken van de bestuursrechter open mocht en dat de politie in die periode de discotheek drie keer van binnen had geïnspecteerd op zoek naar de genade klap. Deze inspectie van de politie gebeurde op bevel van burgemeester mr ing. B.P. Jansema. Door deze heropening viel het plan de discotheek voortijdig in bezit te krijgen in duigen en daar moest duidelijk iets op worden verzonnen.

De valse aangifte van middelenbezit is maar een van de vele malversaties en intimidaties, die uit de kast zijn gehaald.

Het technisch sepot dat tandeloos lijkt doch cruciaal blijkt te zijn

Vanzelfsprekend volgt uit de valse aangifte en het dreigement van de officier van justitie mr D. ten Boer geen dagvaarding, omdat zich geen strafbaar feit heeft voortgedaan en dat weten zij.

Vanzelfsprekend volgt wel een technisch sepot, dat op 1 februari 2000 uitkomt.

Letterlijk staat in dit technisch sepot van mr D. ten Boer het volgende:

“Op 28 mei 1999 heeft er in uw horecagelegenheid 'Lord Nelson' gevestigd aan de Schoolstraat 18 te Coevorden een onderzoek plaats gevonden naar overtredingen van bepalingen van de Opiumwet. Dit onderzoek vond onder verantwoordelijkheid van het Openbaar Ministerie plaats naar aanleiding van bij de politie binnengekomen informatie, dat er in uw gelegenheid verdovende middelen werden verhandeld en gebruikt. Het onderzoek was gebaseerd op de bevoegdheid gegeven in artikel 9 van de Opiumwet. Van de controle is door de politie Coevorden proces-verbaal opgemaakt. Dit proces-verbaal is door mij beoordeeld. Uit het proces-verbaal is mij gebleken, dat in uw pand ongeveer 15 gram cocaïne is aangetroffen, zowel bij verschillende personen als elders in het pand. Bij één persoon was er sprake van een zodanige hoeveelheid dat aangenomen kan worden dat er sprake was van een handelsvoorraad. Tevens is er geconstateerd dat in een handtas achter de bar 1 gram cocaïne aanwezig was, in een kastje achter de bar tweemaal ongeveer 1 gram cocaïne aanwezig was, en in een met een deur gesloten magazijn in een jas twee pakketjes met 2 gram cocaïne aanwezig waren. Tenslotte werd op de vloer naast de ingang een snuifflesje met vier gram cocaïne aangetroffen. Gezien het proces-verbaal en daaruit de hierboven genoemde feiten, in het bijzonder gelet op het feit dat achter de bar en in het magazijn middelen zijn aangetroffen, ben ik van mening dat u zich schuldig heeft gemaakt aan overtreding van de Opiumwet. Voldoende is vastgesteld dat u, als eigenaar en beheerder van genoemde horecagelegenheid, verdovende middelen als bedoeld in artikel 2 van de Opiumwet, aanwezig hebt gehad. Ondanks mijn eerder standpunt dat tegen u vervolging zou moeten worden ingesteld heb ik bij heroverweging besloten tegen u geen vervolging in te stellen op grond van het feit dat het bestuur inmiddels zodanige maatregelen heeft getroffen dat verder strafrechtelijk ingrijpen niet langer doelmatig of billijk is. Uit verschillende reacties uwerzijds begrijp ik dat u meent dat u niet verantwoordelijk gehouden kunt worden voor het aanwezig zijn van de cocaïne in uw horecagelegenheid. Deze mening deel ik niet. Bij hernieuwde overtreding van de Opiumwet zal ik u dan ook vervolgen. Hoogachtend, mr D. ten Boer, officier van justitie.”

Het is duidelijk dat officier mr D. ten Boer hier op de stoel van de rechter zit en vindt dat de beheerder schuldig is aan middelenbezit, waarvoor hij zal worden gestraft. Deze strafrechtelijke overtreding wordt dan via bestuursrecht afgehandeld. Bij hernieuwde overtreding wordt de beheerder, dan wel strafrechtelijk vervolgt. Hierbij zullen zeer zeker de twee lege processen van verhoor en de lopende onderzoeken, naast RCID rapportage en andere onjuiste ambtelijk bevindingen bij de procedure worden betrokken bij aanwezigheid van een gerechtelijk vooronderzoek, dat met het schrijven van dit technisch sepot van start is gegaan. De middelen waar officier mr D. ten Boer naar verwijst, die in het magazijn zijn aangetroffen worden in het eerste proces verbaal van bevindingen, die hij wel degelijk van de politie heeft gekregen, toebedeeld aan de persoon, waarmee later aannemelijk wordt gemaakt, dat handel in de discotheek plaats heeft gevonden. De officier mr D. ten Boer gebruikt deze middelen zowel voor de beheerder als voor de fictieve handelaar. Hier komt het officier mr D. ten Boer beter uit, dat beheerder Beukeveld deze middelen in zijn schoenen krijgt geschoven, zodat de buitenwereld en de bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg gretig misbruik van dit middelenbezit kunnen maken. Kwaadwillende ambtenaren (bijv mr J. Hoekman en D.J. de Jong beiden werkzaam bij het college PG) en de nationale ombudsman maken eveneens veelvuldig dankbaar misbruik van dit technisch sepot, zoals verderop zal worden aangetoond.

De gebruikersruimte die zo prominent in beide processen verbaal van bevindingen en in de eerste en latere brieven van burgemeester mr ing. B.P. Jansema naar voren komen, wordt in zijn geheel niet meer in dit sepotbericht genoemd, terwijl het toch

zo'n sterke verzonnen troef was, die imponeerde en eveneens op leugens was gebaseerd.

De bevestiging van meineed

Op 3 juli 2001 schrijft de korpsbeheerder mevr. D. van As-Kleiweg in opdracht van de Nationale Ombudsman indirect over de aanleiding van de inval het volgende:

"Op 23 augustus 1999 heeft u een klacht ingediend over het optreden van de politie op 28 mei 1999. De Klachtencommissie Politie Drenthe heeft de klacht destijds behandeld.

Op verzoek van de Nationale ombudsman heeft de commissie de klachten waarover toen geen oordeel is gegeven, opnieuw onderzocht en mij hierover gerapporteerd in de vorm van een advies.

Net als de korpschef van de politie Drenthe ben ik het eens met advies van de commissie en verwijs u voor de motivering van mijn standpunt naar de overwegingen van de commissie in het bijgevoegde advies.

De volgende klachten zijn gegrond:

- Het ten onrechte vermelden dat u en de personen die u in dienst heeft cocaïne gebruiken, voorzover het betreft de vermelding: "cocaïne gebruik door eigenaar Frans Beukeveld en de personen die hij in dienst heeft."

Uit deze brief van de korpsbeheerster en het advies van haar klachtencommissie kan de conclusie worden getrokken, dat brigadier H.I. Huizenga met voorbedachte rade bewuste en verwijtbaar meineed heeft gepleegd.

De aanleiding van de inval is hiermee komen te vervallen en liegt brigadier H.I.

Huizenga dus ook over de RCID rapportage van het hoofd RCID, dat niet bestaat en pas vier maanden na de inval ten tonele verschijnt.

Letterlijk schreef brigadier H.I. Huizenga in zijn eerste proces verbaal van bevindingen het volgende:

"Met name het drugsgebruik door eigenaar Frans Beukeveld [...] hetgeen blijkt uit rapportages opgemaakt door het hoofd van de Regionale Criminele Inlichtingendienst (RCID) van de regio politie Drenthe, was een reden tot dit onderzoek."

Om deze RCID-omissie te compenseren komt het hoofd RCID A. Vries op 29 september 1999 (precies vier maanden na de inval een dag voor de zitting bij de Klachtencommissie) met een tweetal geheel nieuwe RCID rapportages vol met vormfouten en leugens.

Dit weerspiegelt andermaal het gegeven, dat geen RCID informatie van voor de inval bekend is en toch valt de politie de discotheek binnen. Aldaar alle aanwezigen inclusief de vriendin van de undercover agente in de boeien slaand en laten knielen met het hoofd stijf tegen de muur. Bij weigering, snel mee te werken, werd een van de bezoekers door de politie aan het aangezicht verwond.

Dit weerspiegelt nogmaals de onbetrouwbaarheid van de latere RCID informatie, de reden dat de bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg in de bodemprocedure hier dan ook niet op in gaat. De aanleiding van de inval wordt volgens deze bestuursrechter dan het gebruik, de ambtelijke bevindingen en de lopende onderzoeken, waarbij de brigadier volgens bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg terecht niet dieper op de lopende onderzoeken is in gegaan.

Aangiften en het sepot

Aangiften van deze meineed van brigadier H.I. Huizenga en malversaties van burgemeester mr ing. B.P. Jansema en hoofd RCID A Vries over sancties, die resp. bij afwezigheid van APV's worden opgelegd en de RCID informatie, die pas vier maanden na de inval wordt verzonnen, levert een sepot op met de mededeling van

de hoofdofficier mevr mr R.S.T. van Rossem-Broos, dat alles volgens normale procedures is verlopen.

Haar brief staat echter in schril contrast met de brief van de korpsbeheerster van 3 juli 2001 en de adviezen van de Klachtencommissie van de politie.

Hoofdofficier mevr. mr R.S.T. van Rossem-Broos schrijft op 19 november 1999 het volgende:

“Op 28 mei 1999 heeft er in uw horecagelegenheid 'Lord Nelson', gevestigd aan de Schoolstraat te Coevorden, een onderzoek plaatsgevonden naar overtredingen van de Opiumwet. Dit onderzoek vond plaats onder verantwoordelijkheid van het Openbaar Ministerie naar aanleiding van bij de politie binnengekomen informatie dat er in uw gelegenheid verdovende middelen werden gebruikt en verhandeld.

Met betrekking tot dit onderzoek is vooraf overleg geweest met de officier van justitie. Het onderzoek was gebaseerd op grond van de bevoegdheid gegeven in artikel 9 van de Opiumwet. Het geven van een waarschuwing voorafgaand aan een dergelijk onderzoek aan een verdachte te wiens aanzien vermoedens bestaan van de aanwezigheid van verdovende middelen is geen beleid en zal nimmer plaatsvinden.

Nu dit onderzoek heeft plaatsgevonden onder verantwoordelijkheid van het Openbaar Ministerie, kunnen reeds om die reden vele gedragingen, die u aan de burgemeester toeschrijft, niet leiden tot nader strafrechtelijk onderzoek tegen de burgemeester, immers de burgemeester was niet verantwoordelijk voor deze gedragingen.

Het betreft hier die delen van de aangifte waarin u de burgemeester beschuldigt van huisvredebreuk, schending integriteit, vernieling van goederen en inbreuk maken op privacy. Ook met betrekking tot de aangifte terzake overtreding van artikel 242 van het Wetboek van Strafrecht, verkrachting, zal reeds om die reden geen nader onderzoek volgen.

Met betrekking tot de overdracht van informatie van het Openbaar Ministerie betreffende het resultaat van de controle aan de burgemeester is hetgeen u stelt in uw brief van 15 november 1999, juist. Met toestemming van de officier van justitie is de informatie op rechtmatige wijze overgedragen aan de burgemeester, die vervolgens gebruik heeft gemaakt van zijn eigen bevoegdheid op grond van artikel 13b van de Opiumwet.

Voorts doet u aangifte van een aantal andere zaken, waarop ik hierna nader in zal gaan.

U doet aangifte tegen de heer Vries inzake het opmaken van het CID proces-verbaal na de datum van inval. De controle in uw zaak heeft echter plaatsgevonden op basis van informatie die voor de controle bekend was. Op een later moment wordt ter bevestiging hiervan een proces-verbaal opgemaakt. Dit levert geen valsheid in geschrifte op. Er heeft derhalve geen strafbaar feit plaatsgevonden.

U doet aangifte tegen de heer Huizinga op grond van de inhoud van het opgemaakte proces-verbaal. U noemt dit valse aangifte en lasterlijke aanklacht. De heer Huizinga heeft in het proces-verbaal een aantal opmerkingen uit CID-informatie met vermelding van de bron opgenomen. Dit overnemen van informatie is een juiste en gebruikelijke gang van zaken en leidt niet tot het vermoeden dat een strafbaar feit heeft plaatsgevonden.

Vervolgens doet u aangifte tegen de heer Buurman van de gemeente Coevorden terzake valse aangifte en lasterlijke aanklacht. De heer Buurman zou tijdens de hoorzitting gezegd hebben dat de bovenverdieping door middel van een sleutel is geopend. De heer Buurman was onjuist geïnformeerd ten aanzien van dit punt. In ieder geval is er geen sprake van opzettelijk verstrekken van onjuiste informatie. Van overtreding van artikel 188 (valse aangifte) en 268 (lasterlijke aanklacht) is dan ook geen sprake.

Ook doet u aangifte zonder overigens aan te geven tegen wie, betreffende huisvredebreuk, vernieling, valsheid in geschrifte omtrent hetgeen is aangetroffen en het achterwege laten van een wettelijke plicht van verslaglegging op grond van de Algemene Wet op het Binnentreden. Ik neem aan dat deze aangifte is gedaan tegen de binnentredende ambtenaren. De controle heeft plaatsgevonden op basis van de CID-informatie en op grond van artikel 9 Opiumwet in een openbare gelegenheid. De controle heeft naar mijn mening rechtmatig plaatsgevonden. Er was, nu er op deze grond is binnentreden, ook geen wettelijke verplichting tot het opmaken van een verslag als bedoeld in de Algemene Wet op het binnentreden.

Zoals uit de brief van de hoofdofficier mevr. mr R.S.T. van Rossem-Broos blijkt, heeft vooraf aan de inval een overtreding van de Opiumwet plaats gevonden op basis waarvan de politie is binnen getreden.

Beukeveld moet hierbij de hoofdverdachte zijn, anders zouden politie en justitie niet zijn discotheek als doelwit nemen met de kans dat onschuldigen worden getroffen. Hierover heeft overleg met de officier plaats gevonden, meldt de hoofdofficier. In tegenspraak hiermee schreef officier mr D. ten Boer in een eerdere instantie, dat tegen Beukeveld geen gerechtelijk vooronderzoek was geopend. Indien dit vooroverleg werkelijk plaats heeft gevonden, hetgeen wij betwijfelen, dan was tijdens de inval een officier van justitie aanwezig geweest of anders een machtiging.

Beiden waren tijdens de inval niet aanwezig, waaruit kan worden afgeleid, dat de politie op eigen gelegenheid zonder medeweten van justitie en de burgemeester de inval heeft uitgevoerd, omdat zich iets interessant voordeed.

Geen overtreding toch een inval en iedereen verdacht

De door de hoofdofficier aangehaalde overtreding van de Opiumwet heeft vooraf aan de inval niet plaats gevonden, waardoor niemand op grond van artikel 27 Wetboek van strafvordering een verdachte met ernstig vermoeden was en derhalve mocht worden geboeid.

De RCID informatie waar mevr. mr R.S.T. van Rossem-Broos veelvuldig naar verwijst bestaat niet en dat weet zij drommels goed.

Met andere woorden de hoofdofficier mevr. mr R.S.T. van Rossem-Broos liegt veelvuldig in haar brief van 19 november 1999 om daarmee alle aanklachten jegens de ambtenaren te kunnen seponeren.

Twee wezenlijk verschillende processen verbaal over hetzelfde feitencomplex de gewoonste zaak van de wereld

Mevr. mr R.S.T. van Rossem-Broos gaat niet in op het eigenaardige gegeven, dat haar Openbaar Ministerie het proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999, dat onder verantwoordelijkheid van haar Openbaar Ministerie naar burgemeester mr ing. B.P. Jansema is gestuurd niet in bezit heeft en ook niet in het bezit wil hebben, vanwege de grote discrepanties tussen beide processen verbaal. Artikel 162 Wetboek van strafvordering zou haar dan in problemen brengen. Hier doet zij dit probleem af door hierover te zwijgen. Van ons heeft zij wel beide processen verbaal van bevindingen tegelijk en naast elkaar uitgeprint ontvangen en desondanks komt zij niet tot een andere conclusie, dan dat alles volgens normale regels is verlopen. Hoe de toezending van het eerste proces verbaal van bevindingen naar de burgemeester en naar de bestuursrechters plaats heeft kunnen vinden, zonder dat het exemplaar, dat naar het OM is gestuurd mee is gegaan, dient nader te worden uiteengezet.

Anders gezegd: uitgezocht moet worden waarom de bestuursrechter mr.T.F. Bruinenberg niet het proces van 29 september 1999 over de inval van het OM te Assen kreeg. Waarom hield het OM deze informatie achter?

Volgens het OM was dit proces verbaal van bevindingen van 29 september 1999 toch het enige proces verbaal dat het OM had ontvangen en dat meteen aanleiding tot een dagvaarding gaf.

Andere leugens

Een artikel 12 procedure tegen dit technisch sepot van mevr R.S.T. van Rossem-Broos levert op, dat de beheerder F.J. Beukeveld valselijk door haar wordt beschuldigd van enkele grammen cocaïne bezit en dat inhoudelijk niet op de zaak moet worden ingegaan. Het OM heeft namelijk het een en ander te verbergen. Aldus wordt beheerder Beukeveld door haar eveneens juridisch monddood gemaakt.

Mevr. mr A.H. Bronsvorst in de functie van advocaat generaal te Leeuwarden komt bij deze artikel 12 procedure met dezelfde beweringen als mevr. Mr R.S.T. van Rossem-Broos, terwijl ook zij beter weet, over de aanleiding van inval, die een geheel andere is, dan de twee verschillende die brigadier H.I. Huizenga heeft opgegeven.

Artikel 9 Opiumwet met zijn beperkingen

Binnen treden op basis van artikel 9 Opiumwet in onderhavig geval, zoals mevr. Mr R.S.T. van Rossem-Broos beweerde, genereert voor de politie meerdere problemen, die tot op heden geen van allen zijn opgelost, omdat deze problemen continu worden genegeerd.

Allereerst moet in het kader van de Opiumwet vooraf een strafrechtelijke overtreding zijn geconstateerd.

Zoals gezegd, deze overtreding staat tot op heden nergens vermeld. Het gebruik waarop de brigadier H.I. Huizenga het in eerste instantie gooit is namelijk niet bij (Opium)wet verboden.

Daarnaast laat de Opiumwet een groot aantal activiteiten van politie niet toe, die tijdens de inval wel plaats hebben gevonden:

“nergens staat namelijk in artikel 9 van de Opiumwet dat:

- iedereen en ook iedereen in de discotheek geboeid mag worden. Ook de beheerder is geboeid geweest, dit in tegenstelling tot een scala aan brieven van de politie, dat het tegenovergestelde beweert.
- iedereen en ook iedereen op de knieën moet met het hoofd stijf tegen de muur
- iedereen en dan ook iedereen bij voorbaat verdachte is
- zonder een machtiging van een officier van justitie en zonder zijn/haar lijfelijke aanwezigheid de privé-ruimte op de bovendieping mag worden betreden.
- vernielingen mogen worden aangericht.
- stelselmatig en gericht het gehele pand mag worden doorzocht.

Artikel 9 van de Opiumwet geeft uitsluitend de bevoegdheid tot binnentreden, inclusief in lichaamsopeningen. Bij dit laatste moet er wel sprake zijn van een ernstig vermoeden. Dit ernstig vermoeden gaat niet op bij de vrouwelijke persoon, die gebogen boven de herentoilet inwendig op middelen werd onderzocht, terwijl zij nog nooit met politie in aanraking is geweest en zij geen handelshoeveelheid middelen in bezit heeft gehad.

Vatbare spullen mogen meegenomen worden, maar die heeft brigadier H.I. Huizenga bewust laten liggen, omdat ze te onbeduidend waren. Deze spullen zijn namelijk in duizenden winkels te koop en dat weet brigadier H.I. Huizenga ook. Op basis van deze spullen tot de conclusie gebruikersruimte te komen, is dan ook voorbarig. Essentieel om te melden is het feit, dat de gebruikersruimte als sterke troef van de overheid toch meer en meer naar de achtergrond verdwijnt met de bedoeling om hier later nooit meer over te rapporteren.

De betreding van privé-ruimten, die zonder machtiging systematisch en gericht werden doorzocht ligt te gevoelig om hier nog verder misbruik van te maken, de reden dat deze ruimte maar moet worden verzwegen, hetgeen dan ook gebeurt. Met bovenstaande is het overduidelijk dat de Opiumwet met zijn opportunistisch drugsbeleid derogeert aan de Grondwet.

Gebruik vertaalt naar handel

Het accent van de overheidscorrespondentie komt vanaf nu meer en meer te liggen op de abstracte overlast en verstoring van de openbare orde. Hiervoor is een handelshoeveelheid cocaïne met aanwijzingen tot handel nodig en deze feiten worden bedacht en opgeschreven.

In het geheel herschreven proces verbaal van bevindingen komt brigadier H.I. Huizenga dus met een persoon, die tijdens de inval handelshoeveelheden cocaïne bij zich zou hebben.

Het zeer grote probleem is, dat deze persoon in zijn geheel niet voorkomt in het eerste proces verbaal van bevindingen en dat in dit eerst proces verbaal het accent op gebruik wordt gelegd, terwijl deze nu op de handel in middelen is komen te liggen. Nu achteraf een overtreding op grond van de Opiumwet is gecreëerd kan op basis hiervan vooraf worden binnen getreden.

Dezelfde overtreding, handel, is ook nodig om de horecaverGUNningen op basis van abstracte overlast ingetrokken te krijgen.

Met het nieuwe proces verbaal waarin het accent nu op de handel is komen te liggen worden dus twee vliegen in één klap geslagen en heiligt het doel de middelen.

Aan een ander probleem, dat meteen na de inval niemand mee naar het politiebureau is genomen en dat hiermee vanuit jurisprudentie kan worden afgeleid dat niemand een handelshoeveelheid in bezit heeft gehad, wordt door alle magistraten aan voorbij gegaan.

Het volgende probleem dat alleen maar het eerste proces verbaal van bevindingen tijdens de procesprocedure wordt gehanteerd en dat deze fictieve handelaar daar niet in voorkomt, wordt eveneens genegeerd.

De vele aanleidingen en de echte aanleiding tot de inval

De aanleiding tot de inval in chronologische vorm om vooral burgemeester mr ing. B.P. Jansema in te kunnen dekken met zijn punitieve en reparatoire sancties weerspiegelt de overgang van gebruik, naar handel en abstracte overlast overduidelijk.

Volgens ambtelijke bronnen is de aanleiding tot de inval achtereen volgens:

- Binnengetreden op basis van het drugsgebruik van F.J. Beukeveld en zijn personeel volgens brigadier H.I. Huizenga in zijn eerste proces verbaal van bevindingen.
- Binnengetreden op basis van geweldsdelicten en brandstichtingen, die de afgelopen 2 jaren in en rond Coevorden plaats hebben gevonden, meldt burgemeester mr ing. B.P. Jansema in zijn brief van 28 juni 1999 aan de bestuursrechter om de discotheek gesloten te krijgen. Hierbij heeft hij het ook over de gemarkeerde pakjes, die uit één partij komen en deswege uitsluitend voor handel zijn bedoeld. In deze brief heeft burgemeester mr ing. B.P. Jansema het daarnaast over een gerechtelijk vooronderzoek, terwijl hij weet dat dit gerechtelijk vooronderzoek er niet is geweest. De officier van justitie mr D. ten Boer bevestigt namelijk deze afwezigheid. Het gevolg van dit gerechtelijk vooronderzoek is, dat wij de eerste voorlopige voorziening verliezen, doordat burgemeester mr ing. B.P. Jansema, dit gerechtelijk vooronderzoek jegens Beukeveld ook mondeling bij de bestuursrechter meldt. Hiermee krijgt hij de voordeel van de twijfel, omdat de bestuursrechter niet aan waarheidsvinding doet. Verderop komt deze brief van 28 juni 1999 uitgebreid ter sprake.

- Binnengetreden op basis van handel van Beukeveld en zijn dames achter de bar, volgens brigadier H.I. Huizenga in zijn tweede proces verbaal van bevindingen over hetzelfde feitencomplex.
- Binnengetreden op basis van artikel 9 Opiumwet onder verantwoording van het OM te Assen vanwege gebruik én handel meldt mevr. R.S.T. van Rossem-Broos van het OM te Assen op 19 november 1999.
- Binnengetreden op basis van artikel 13b Opiumwet in samenhang met artikel 170 en 174 Gemeentewet én overlast meldt hoofdofficier mr D.E. Greive van hetzelfde OM te Assen.
- Binnengetreden op basis van klachten meldt een intern rapport van de Provincie Drenthe, doelend op klachten vanwege de geconstateerde handel bij abstracte overlast, terwijl de discotheek al lang weer op last van de bestuursrechter open is.

Zoals is te lezen, liegt de overheid hier niet eensluidend, terwijl de waarheid gewoonweg te bizar voor worden is en de overheid weet, dat de politie eigenmachtig op oneigenlijke gronden de discotheek onwetmatig is binnen komen vallen, waarvan onschuldige aanwezigen de dupe zijn geworden. De reden waarom zij allerlei ongeloofwaardige en tegenstrijdige uitvluchten bedenken.

Wij houden de aanleiding van de inval op een misverstand van de politie te Heerlen, die dacht dat F.J. Beukeveld naast hout en banden, drugs en wapens in zijn paardentrailer inlaadde, omdat hij toevallig in de buurt van een depot van wapens en drugs kwam, waarvan de politie te Heerlen niet precies wist in welke garagebox deze lagen. Hierdoor werd Beukeveld een verdachte, die met een grote politiemacht over de Veluwe werd gevolgd.

Enkele uren na thuiskomst werd door de politie Drenthe District Zuid zijn discotheek Lord Nelson overvallen, waarbij de politie niets vond, omdat Beukeveld part noch deel aan de spullen te Heerlen had.

De politie te Heerlen was benieuwd naar hetgeen de inval in de discotheek te Coevorden had opgeleverd en belde enkele uren later naar Coevorden.

Van dit telefonisch contact maakte brigadier H.I. Huizenga bij de Klachtencommissie van politie op vrijwillige wijze gewag.

Door deze verspreking van brigadier H.I. Huizenga, waar wij bovenop gingen zitten, kon hij niet meer om dit gegeven heen.

In de tweede zitting bij de Klachtencommissie van de politie komt brigadier H.I. Huizenga hierop terug en verzint hij een ander ongeloofwaardig verhaal met twee officieren van justitie te Heerlen, die niet bestaan.

Enkele dagen na de inval te Coevorden ontmantelde de politie in Heerlen een grote drugsbende, alwaar wij niets over hoorden, omdat wij hier niets mee te maken hadden en vooral geen connecties tussen de politiekorpsen van Heerlen en Coevorden mochten worden gelegd.

De klachten en de onverteerbare rol van de NO

Tijdens de inval waren alle aanwezigen in de discotheek namelijk als onschuldigen op onrechtmatige wijze in aanraking met de politie gekomen.

De vriendin van de undercover agente en de discotheekbeheerder hebben hierover klachten ingediend.

Voor het afhandelen van de klachten van de beheerder Beukeveld wordt verwezen naar de twee adviezen van de Klachtencommissie van politie, de vele brieven met leugens van de politie over het omdoen van de handboeien bij alle aanwezigen, behalve bij de hoofdverdachte Beukeveld, omdat zij hem kenden, hij deed namelijk niemand kwaad, aldus de liegende politie om aan te geven, dat iedereen behalve Beukeveld vanwege gevaar handboeien om moest hebben. Ook wordt verwezen naar de zeer dubieuze brief van de Nationale ombudsman, die op soortgelijke wijze, als elke frauderende overheidsorganisatie trachtte eerst de beheerder Beukeveld zwart, git zwart te maken, zodat de politie wel fouten moest maken vanwege de moeilijke en gevaarlijk omstandigheden, waarin de politie heeft geopereerd en deze fouten, daarom wel moesten worden vergeven. De Nationale ombudsman verdraaide daarbij de data van de RCID informatie, zodat deze daarna van voor de inval waren en startte vervolgens met het technisch sepot, waar ook de Nationale ombudsman de achtergrond van kende, omdat wij hem dat meerdere malen mondeling en schriftelijk hebben uiteengezet. De brief van de korpsbeheerster van 3 juni 2001, die in opdracht van de Nationale ombudsman is geschreven, werd daarbij geheel genegeerd, omdat deze niet in het stramien paste.

De Nationale ombudsman is duidelijk gemaakt, dat wij dit kwalijke en verwerpelijke spel door hebben en dat wij hier niet meer van gediend zijn. Deze brief aan de Nationale ombudsman is op Internet op de website van de Sociale Databank Nederland te lezen.

Exploitatiewinsten

Burgemeester mr ing. B.P. Jansema wendde deze inval van de politie aan om bepaalde plannen in de binnenstad versneld voor elkaar te krijgen. Hierbij moest de discotheek verdwijnen, zodat een nieuwe weg naar het centrum van Coevorden kon worden aangelegd.

De RABO-bank kon dan zijn nieuw kantoor bouwen en de burgemeester zijn nieuwe gemeentehuis.

Geen strafrecht maar bestuursrecht dat beheerbaar de basis legt voor reparatoire sancties

Meineed en niet eensluidend liegen, daarbij het accent verschuivend van Strafrecht naar Bestuursrecht, terwijl alle staande en zittende magistraten, evenals vele hoge ambtenaren, weten, dat de RCID informatie en het drugsgebruik doelbewuste afleidingen zijn van de ware reden van binnen treden in de discotheek, vormen de discutabele en verwijtbare basis, waarop burgemeester mr ing. B.P. Jansema zijn diverse bestuursdwangmaatregelen baseert en deze eveneens ten kosten van een scala aan wetsovertredingen doorvoert. Vanaf het begin is hij van deze feiten op de hoogte of had hij vanuit zijn functie van deze feiten op de hoogte kunnen zijn. In ieder geval hebben wij hem in en vroeg stadium op de hoogte gebracht van een scala aan fouten in het eerste en toen enige proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999.

Daarbij kan worden geconcludeerd, dat alle magistraten en hoge ambtenaren artikel 6 EVRM niet hebben toegepast, niet aan waarheidvinding hebben gedaan en zij vanaf het prille begin weten, dat brigadier H.I. Huizenga meineed heeft gepleegd en de andere hoge ambtenaren veel hebben gelogen om feiten in de doofpot te houden.

De eerste punitieve en reparatoire sanctie

Op 2 juni 1999 moeten wij naar aanleiding van de inval bij burgemeester mr ing. B.P. Jansema komen, die ons meldt, dat de discotheek voor een periode van drie maanden wordt gesloten naar aanleiding van hetgeen in het proces van bevinding staat. Deze reparatoire sanctie kenden wij al, omdat de burgemeester 's morgens actief op alle scholen in Coevorden rond heeft laten roepen, dat de discotheek Lord Nelson vanwege handel in middelen voor een periode van drie maanden zou worden gesloten.

Bij deze punitieve sanctie gebaseerd op actieve verstrekking van valse informatie van burgemeester mr ing. B.P. Jansema aan het publiek en in strijd met het onschuldbeginsel is, kwam geen rechter aan te pas en werden wij op sociaal, economisch, psychisch en financieel gebied in een kleine woongemeenschap onschuldig gestraft voor feiten, die nimmer plaats hebben gevonden.

De reparatoire sluitingssanctie van slechts drie maanden in plaats van een jaar werd ons opgelegd, omdat de gemeente Coevorden geen geldige Algemene Plaatselijke Verordening had, die deze sluiting regelde.

Deze reparatoire sluitingssanctie bij afwezigheid van wettelijke voorschriften was volgens burgemeester mr ing. B.P. Jansema, daarnaast geheel te wijten aan ons eigen handelen.

Geen handel geconstateerd toch wordt het handel

Handel in drugs heeft de politie voor en tijdens de inval niet geconstateerd en toch wordt dit actief op scholen rond geroepen, als reden waarom de discotheek tijdelijk moest worden gesloten.

Sterker nog: voor de inval was geen enkel belastend document over de discotheek en over zijn beheerder en bedrijfsleidster bij politie, justitie en de gemeente Coevorden aanwezig. Ook geen enkel proces verbaal over enige verstoring van de openbare orde, dit terwijl de beheerder en bedrijfsleidster de discotheek reeds 14 jaren probleemloos runden.

De tweede reparatoire sanctie op rij

Bij afwezigheid van wettelijke voorschriften duurde deze reparatoire sanctie "slechts" drie maanden en leidde dit niet tot het voortijdig einde van de discotheek.

Hierop werd bedacht, dat met onmiddellijke ingang de horecaverGUNningen van de beheerder en die van de bedrijfsleidster moesten worden ingetrokken vanwege feiten, die zich in de discotheek hadden voorgedaan en die tot abstracte overlast zouden leiden met een grote kans op herhaling.

De vergunningen van de beheerder en die van de bedrijfsleidster werden toen met onmiddellijke ingang ingetrokken.

Deze reparatoire intrekkingssanctie vond plaats op het moment, dat de eerste reparatoire sluitingssanctie nog van kracht was.

Binnen anderhalf maand na de inval vond ons dus een drietal bestuurlijke sancties ten deel (1 punitieve en 2 reparatoire) op grond van een vervalst proces verbaal van bevindingen.

Twee rechtspersonen

Gemeld moet hier worden, dat beheerder en bedrijfsleidster van de discotheek Lord Nelson, niet in gemeenschap van goederen met elkaar zijn getrouwd.

Voor deze discotheek zijn de beheerder en bedrijfsleidsters dan ook twee verschillende rechtspersonen.

Eerste naamsvermelding pas bij de tweede reparatoire sanctie

Per brief van 14 juli 1999 wordt de naam van de bedrijfsleidster in het kader van het intrekken van de vergunningen voor het eerst genoemd, dit terwijl reeds vanaf 4 juni 1999 haar discotheek vanwege bestuursdwang met behulp van een niet meer geldige verordening is gesloten.

Anders gezegd: zonder wettelijke voorschriften en andere beleidsregels wordt de discotheek voor de bedrijfsleidsters zonder haar naam ooit in dit kader te hebben genoemd, op grond van een niet meer geldige APV (artikel 58 lid 2 APV Coevorden) drie maanden gesloten.

Deze tweede bestuursdwangprocedure van burgemeester mr ing. B.P.Jansema is ten opzichte van haar als bedrijfsleidster van de discotheek, daarbij op meerdere punten in strijd met richtlijnen vermeld in de afdeling 5:3 Awb (Bestuursdwang). Deze flagrante strijd met wettelijke richtlijnen wordt door bestuursrechters en de Raad van State compleet genegeerd. Nadat wij de Raad van State nogmaals op het schenden van deze bestuursdwang attenderen, melden zij dat wij deze bestuursdwang verkeerd hebben begrepen, zonder dit nader te preciseren.

In strijd met Awb bestuursdwang

Ten opzichte van haar als bedrijfsleidster van de discotheek voldoet de bestuursdwangbrief van 3 juni 1999 van de burgemeester aan geen der bestuursdwangcriteria, die Awb aan zo'n brief stelt. Hetzelfde geldt min of meer ook voor de beheerder.

Zo wordt haar naam niet genoemd, wordt haar geen waarschuwing gegeven en haar geen gelegenheid geboden mogelijke maatregelen ter preventie te treffen, wordt haar niet verteld welke wet of verordening is overtreden en wordt haar niet geschreven wie voor de kosten van het politieoptreden op moet draaien.

Eerste hoorzitting bij de burgemeester bij afwezigheid van gedegen onderzoek

Tijdens het bezoek bij de burgemeester 2 juni 1999 om de sluiting aan te horen hebben de beheerder en bedrijfsleidster nog geen proces verbaal van bevinding gezien.

De verhoren van de aanwezigen vinden pas een week later plaats, waarmee de harde, zeer harde conclusie kan worden getrokken, dat burgemeester mr ing. B.P. Jansema zijn besluit, om van artikel 13b Opiumwet gebruik te maken, alleen op het enige reeds tweemaal gemuteerde proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999 vol met vormfouten heeft gebaseerd. Andere informatie van voor, tijdens en na de inval van de beheerder en bedrijfsleidster en de discotheek Lord Nelson is op dat moment niet aanwezig.

Van een gedegen onderzoek, dat zo'n ingrijpende maatregel als een artikel 13b Opiumwet procedure verlangt, is dan ook geen sprake.

Met andere woorden, burgemeester mr ing. B.P. Jansema baseert de tijdelijk sluiting slecht op 1 proces verbaal van bevinding binnen 1 werkdag na de inval.

Deze bestuursdwangsanctie is in strijd met de zin van artikel 13b Opiumwet en afdeling 5:3 Awb Bestuursdwang, die gedegen voorbereidingen en een gedegen vooronderzoek vereisen.

Tegen deze reparatoire bestuursdwangsanctie gaat de beheerder in beroep en hij vraagt een voorlopige voorziening aan om de discotheek weer open te krijgen.

Slechts één werkdag voor de zitting van de voorlopige voorziening krijgen wij het proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999 en enkele processen van verhoor voor het eerst te zien en dan schrikken wij van hetgeen wij lezen.

De eerste voorlopige voorziening

Niet alleen de aanleiding, doch alle feiten in het proces verbaal van bevindingen kunnen wij weerleggen, als niet kloppend met de werkelijkheid.

De voorlopige voorziening wordt desondanks verloren, omdat burgemeester mr ing. B.P. Jansema bij de bestuursrechter meldt dat jegens de beheerder een gerechtelijk vooronderzoek loopt en dat hij voornemens is de horecaverunning van de beheerder in te trekken. De bestuursrechter neemt hierbij het voordeel van de twijfel, doet niet aan waarheidvinding, laat daarbij de ware aanleiding van de inval onaangeroerd en meldt de discrepanties tussen de verschillende processen verbaal, zonder dit nader uit te zoeken (dit hoeft ook niet bij een reparatoire sanctie). Hierbij schrijft de bestuursrechter driekwart van het proces verbaal van bevindingen letterlijk over om aan te tonen hoe gevaarlijk het in de discotheek wel niet is geweest. De ambtelijke bevindingen, het gebruik van Beukeveld en de RCID informatie met de lopende onderzoeken zijn daarin mede aanleidingen tot de inval.

Het gevolg is dat de discotheek gesloten blijft.

De aankondiging van burgemeester mr ing. B.P. Jansema, dat de vergunning wordt ingetrokken mag van de bestuursrechter pas gebeuren als de beheerder iets te verwijten valt.

De tweede reparatoire sanctie op rij bij nietverwijtbaarheid

Deze uitspraak is op 13 juli 1999 en reeds op 7 juli 1999 neemt de gemeente Coevorden initiatieven om de horecaverunningen van dhr en mevr. Beukeveld voor een periode van 5 jaren in te trekken.

Op 14 juli 1999 wordt ons dan deze bestuursdwangbrief toegestuurd.

Op dat moment komt de naam van de bedrijfsleidster van de discotheek voor het eerst in een officiële brief van de gemeente Coevorden voor. De discotheek is dan reeds anderhalf maand gesloten met op de deur de niet geldige verordening van de gemeente Coevorden, dat het verboden is dit pand te betreden (APV 58 lid 2) .

Het is duidelijk dat de bedrijfsleidster niets valt te verwijten, omdat zij tijdens de inval thuis op de kinderen zat te passen. Niettemin wordt haar bij nietverwijtbaarheid de vergunningen afgepakt. Dit kan en mag juridisch alleen maar bij een reparatoire sanctie als een wetovertreding is geconstateerd. Welke wetovertreding door politie is waargenomen is onduidelijk, omdat de politie in het onderhavige proces verbaal alleen maar over gebruik, gebruikersruimte en gebruikershoeveelheden heeft en niet over handel, laat staan geconstateerde handel.

Onze vergissing

Wij hebben het sluiten van de discotheek altijd als een punitieve sanctie beschouwd. Gezien het gegeven dat geen bestuursrechter aan waarheidvinding heeft gedaan, hetgeen bij een "criminal charge" volgens artikel 6 EVRM verplicht is en zij zelf toegeven dat er verschillen tussen de informatiebronnen bestaan, die zij niet nader onderzochten, is hier geen sprake geweest van een artikel 6 EVRM procedure en derhalve is er geen sprake van een punitieve doch van een reparatoire sanctie.

Verstoring van eerlijke en behoorlijke processen

De bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg bewandelde bij de beroepsprocedure ook deze weg en hij loog bewust met voorbedachten rade door te melden, dat de discotheek op basis van artikel 5:28 lid 2 Awb was gesloten. Hiermee omzeilde hij de niet aanwezige APV en de niet geldige APV 58 lid 2 van de gemeente Coevorden, die gedurende drie maanden op de deur heeft gehangen en die verbood dat het pand mocht worden betreden.

Na afloop van de zitting nam deze bestuursrechter een tweetal enveloppen van de gemeente Coevorden in ontvangst en deed vervolgens in één zitting twee vernietigende uitspraken, over het sluiten van de discotheek, waarbij de burgemeester correct had gehandeld en het intrekken van de horecaverunningen vanwege abstracte overlast. Dit correct handelen gold ook voor het met onmiddellijke ingang intrekken van de horecaverunningen, terwijl van abstract overlast geen sprak meer kon zijn, omdat in een andere voorlopige voorziening van de eerste bestuursrechter de discotheek weer open mocht en tot aan de bodemprocedure (16 maanden later) beperkt open was. Bij abstracte overlast is deze heropening absoluut niet toegestaan en bij werkelijke overlast is de beheerder zo weer de klos vooral als toch een genadeklap moet worden gevonden.

Tijdens deze gehele bodemprocedure over beide zaken tegelijk in één zitting is dan ook geen sprake van een artikel 6 EVRM procedure geweest en moet minimaal van twee reparatoire sancties uit hetzelfde feitencomplex worden uitgegaan.

De tweede voorlopige voorziening

De tweede voorlopige voorziening om het onmiddellijk intrekken van de horecaverunningen tegen te gaan, vond op 2 september 1999 plaats en op zaterdag 4 september 1999 was de discotheek Lord Nelson weer open en mochten de vergunningen niet onmiddellijk worden ingetrokken. Eerst moest worden aangetoond dat de beheerder Beukeveld iets viel te verwijten.

Van deze zitting is geen schriftelijke uitspraak gekomen, omdat wij van de bestuursrechter met elkaar moesten gaan praten.

Tijdens dit gesprek eiste burgemeester mr ing. B.P. Jansema, dat vijf personen en later vier de discotheek gedurende een periode van 2 jaren niet mochten betreden. Na veel heen en weer gepraat werd hiermee ingestemd. Het besluit van de burgemeester moest in samenspraak met het College plaats vinden, doch door bewust nalaten van burgemeester mr ing. B.P. Jansema, is dit nooit gebeurd.

De politiecontroles voor de genadeklap

Meteen op de eerste avond van de heropening gelast burgemeester mr ing. B.P. Jansema, dat de politie de discotheek van binnen moet inspecteren en dat deze inspectie wekelijks plaats moet vinden.

De politie komt op de eerste avond van de heropening op intimiderende wijze de discotheek inspecteren en binnen een maand vinden drie van zulke inspecties plaats, waarna wij zijn gaan klagen.

Daarna werd de discotheek vanuit een pand aan de overkant van de straat regelmatig in de gaten gehouden op zoek naar een strafbaar feit om alsnog de genadeklap uit te kunnen delen.

Hierbij waren wij continu bevreesd, dat de politie opnieuw pakjes her en der neer zou leggen, zoals bij de inval ook (fictief) is gebeurd. De gevonden pakjes, die her en der lagen verspreid, waren volgens burgemeester mr ing. B.P. Jansema met eenzelfde teken gemarkeerd en kwamen uit één partij. Een drugsdealer markeert nooit pakjes,

de politie wel bij een eerdere inbeslagname. Daarbij komt dat een drugsgebruiker nooit pakjes her en der neer legt, omdat hij veel te bang is, dat anderen hier mee vandoor gaan. De losse pakjes kunnen niet van de aanwezigen zijn, omdat zij meteen bij binnenkomst door de politie werden geboeid. Met andere woorden de gemarkeerde pakjes kwamen (fictief) van de politie en dit zou zo weer kunnen gebeuren, gezien de ervaringen met de twee processen verbaal van bevindingen, de processen verbaal van verhoor zonder handtekeningen, de RCID informatie die ook niet klopte, de valse aangifte, valse dagvaarding en het vervalst technisch sepot. Daarnaast verwachten wij van de gemeente Coevorden, provincie Drenthe, politie District Drenthe Zuid, het Openbaar Ministerie te Assen en later van enkele bestuursrechters te Assen geen rechtsbescherming meer te krijgen. Misschien nog wel van de Raad van State.

De Raad van State en zijn artikel 6 EVRM

De tien procedures bij de Raad van State (twee hoorzittingen van twee ingevoegde zaken en zes uitspraken) getuigen ook van complete afwezigheid van enige rechtsbescherming op basis van artikel 6 EVRM. Hiermee kan wederom de conclusie worden getrokken, dat bij beide onderhavige bestuursdwangmaatregelen geen sprake is geweest van punitieve sancties.

Als voorbeeld werden wij bij de tweede hoorzitting bij de Raad van State, nadat wij hen op een vormfout hadden geattendeerd, (verkeerde datum van een gerechtelijke uitspraak) binnen 12 minuten uit de rechtszaal verwijderd zonder één woord oppositie te hebben kunnen plegen. Wij mochten van voorzitter mr R.W.L. Loeb alleen de pleitnota voorlezen, waarna hij onmiddellijk de zitting sloot. De nieuw ingebrachte feiten, zoals een niet ontvankelijke Geschillenkamer en de brief van de korpsbeheerster van 3 juli 2001, werden daarna met leugens van de Raad van State compleet genegeerd.

Artikel 6 EVRM vereist meer dan 12 minuten rechtszitting bij de Raad van State naast volledige afwezigheid van hun leugens.

Twee reparatoire sancties uit hetzelfde feitencomplex

Samenvattend kan gesteld worden, dat artikel 6 EVRM niet bij het toepassen van de sluiting van de discotheek Lord Nelson te Coevorden is toegepast, derhalve is hier geen sprake van een punitieve doch van een reparatoire sanctie. Hetzelfde geldt ook voor het intrekken van de horecaverGUNningen en kan van twee reparatoire sancties worden gesproken.

Dit komt de frauderende ambtenaren vanwege de nietverwijtbaarheid goed uit.

Hierdoor kunnen zij ongestoord met behulp van een bestuursrechter en enkele leden van de Raad van State bovenstaande malversaties uit halen en uit blijven halen.

Het is nog erger en nader onderzoek blijft uit

Duidelijk zal worden gemaakt, dat met onderstaande relaas deze malversaties alleen nog maar erger worden, terwijl bovenstaande al erg genoeg is.

Door deze reparatoire sancties hoeven dus de ware aanleiding van de inval, het onderzoek naar de betrouwbaarheid van de processen verbaal van bevindingen, de processen verbaal van verhoor zonder handtekeningen, de niet aanwezige RCID rapportage, de gefingeerde lopende onderzoeken, de ambtelijk bevindingen, de gerechtelijke vooronderzoeken, de meened, de afwezigheid van geldige APV's, de 15 gram cocaïne zonder verplicht gerechtelijk analytisch onderzoek, het aantal

personen met middelen, het aantal aanwezigen tijdens de inval, het gebruik en de handel van de beheerder en zijn personeel, de undercover agente en haar vriendin, de foto's die zijn verdwenen maar er nog wel zijn, de afwezigheid van een machtiging, de lijfelijke afwezigheid van een officier van justitie, de gebruikersruimte, de gemarkeerde pakjes, het omdoen van handboeien en de vele, vele andere leugens niet nader te worden onderzocht en ook dat komt deze ambtenaren goed uit. Hierbij is het overduidelijk dat deze ambtenaren geen punitieve sanctie kunnen gebruiken. Artikel 6 EVRM zou dan alles aan het licht brengen, ook de onderhavige verkrachting van het ne bis in idem beginsel.

Abstracte overlast bij een discotheek die allang weer van de rechter open is

Op 2 en 3 juni 1999 zijn de eerste punitieve en de eerste reparatoire sanctie uit hetzelfde feitencomplex van burgemeester mr ing. B.P. Jansema binnen en op 14 juli 1999 het imperatief intrekken van de horecaverunningen op basis van abstracte overlast als tweede reparatoire sanctie op rij, terwijl de discotheek weer open mocht en later weer open was en de vergunningen van de bestuursrechter pas mochten worden ingetrokken als de beheerder iets viel te verwijten. Wat viel de beheerder en de bedrijfsleidster te verwijten, en welk strafbaar feit was in de discotheek gepleegd, zodat hun horecaverunningen in moest worden getrokken? Niets van dit alles en toch werden hun vergunningen ingetrokken. Hoe ging dit in zijn werk?

De tweede bestuursdwangbrief

Op basis van artikel 31 lid 1 onder d Drank en Horecawet mag de horecaverunning imperatief worden ingetrokken, als zich feiten voor hebben gedaan, die het aannemelijk maken, dat er gevaar bestaat voor verstoring van de openbare orde. Met zo'n soort zin worden de beide horecaverunningen ingetrokken. Letterlijk staat in de bestuursdwangbrief van burgemeester mr ing. B.P. Jansema van 14 juli 1999 het volgende:

Geachte heer en mevrouw Beukeveld,

Hierbij trekken wij de op 13 maart 1997 in het kader van artikel 3, eerste lid. sub a, van de Drank- en Horecawet verleende vergunning voor de horeca-inrichting "Lord-Nelson" in. Dit besluit is genomen naar aanleiding van een voorstel van de burgemeester als bedoeld in artikel 32, eerste lid. van de Drank en Horecawet. Een afschrift van dit voorstel treft u bijgaand aan.

De bevoegdheid voor het besluit tot intrekking van de vergunning ontleen wij aan artikel 31, lid 1, sub d van de Drank- en Horecawet. Dit artikel bepaalt dat een vergunning wordt ingetrokken indien zich in de betrokken inrichting feiten hebben voorgedaan, die de vrees wettigen, dat het van kracht blijven der vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid. Wij zijn van mening dat er zich in de horeca-inrichting dergelijke feiten hebben voorgedaan.

Blijkens vaste jurisprudentie, zoals onder andere neergelegd in de uitspraak van de Afdeling bestuursrecht Raad van State d.d. 4 april 1996 levert de handel in harddrugs in een inrichting een wettige vrees op dat het van kracht blijven van een vergunning gevaar oplevert voor de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid.

Dit is nogmaals bevestigd in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State dd 21 juni 1997 (gemeente Vaals).

Dat er in uw horeca-inrichting sprake is van handel in harddrugs baseren wij op gegevens uit processen verbaal die opgemaakt zijn naar aanleiding van een inval op 28 mei 1999 in uw horeca-inrichting. Daaruit blijkt dat in totaal 15 gram cocaïne is aangetroffen en wel bij drie personen 1 pakketje cocaïne, bij één persoon 3 pakketjes en bij één persoon 11 zakjes cocaïne en een zakje met 13 puntjes. Verder werd cocaïne (2 pakketjes) aangetroffen in een jasje, gelegen in het magazijn, op de grond (een flesje cocaïne) en tenslotte lag achter de bar een handtas met onder meer 2 pakketjes cocaïne en 2 pakketjes cocaïne los in een kast. Bij één van de bezoekers van het café, die van zich zelf zegt dat hij het café regelmatig bezoekt, is een hoeveelheid cocaïne gevonden, die ruim de gebruikelijke

hoeveelheid voor eigen gebruik overtreft. Wij menen dat op basis van het aanwezig hebben van een dergelijke hoeveelheid cocaïne aangenomen kan worden dat deze hoeveelheid in belangrijke mate bestemd is voor de handel.

U draagt als bedrijfsleider c.q. beheerder van het café een zekere verantwoordelijkheid voor de gang van zaken in het café. Het is u aan te rekenen dat in het café, verspreid over meerdere personen en verschillende plaatsen, in totaal ongeveer 15 gram cocaïne is aangetroffen. Een indicatie voor het aanwezig zijn van cocaïne voor de handel acht de president verder gelegen in het feit dat de cocaïne op meerdere plaatsen in het café is gevonden. Voorts is van belang dat cocaïne werd aangetroffen bij personen die gerekend kunnen worden tot de zeer vaste klantenkring, aan wie ook het incidenteel verrichten van enkele werkzaamheden werd toevertrouwd. Wij menen dat het aan u tenminste is toe te rekenen dat u onvoldoende alert bent geweest op het voorkomen van een situatie zoals hiervoor is omschreven.

De bovengenoemde gegevens hebben de burgemeester van deze gemeente aanleiding gegeven gebruik te maken van de bevoegdheid voor toepassing van bestuursdwang als bedoeld in artikel 13b van de Opiumwet. De president van de Arrondissementsrecht te Assen acht in zijn beslissing van 13 juli 1999 dat het voldoende aannemelijk is geworden dat aan de voorwaarden van artikel 13b Opiumwet is voldaan. Deze beslissingen bevestigen naar onze mening de hierboven genoemde feiten en omstandigheden met betrekking tot handel in harddrugs.

Ondanks het feit dat uw horeca-inrichting op basis van artikel 13b van de Opiumwet gesloten is, zijn wij van mening dat er nog steeds vrees, voor gevaar van de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid bestaat.

Daartoe baseren wij ons op een uitspraak van de Afdeling Rechtspraak Raad van State van 16 mei 1991.

Omtrent het voornemen tot intrekking van de drank- en horecaverunning bent u op woensdag 7 juli 1999 te 11.00 uur gehoord. Een afschrift van het verslag van deze hoorzitting treft u bijgaand aan. Wij zijn van mening u tijdens deze hoorzitting geen feiten of omstandigheden naar voren heeft gebracht op grond waarvan afgezien zou moeten worden van intrekking van de onderhavige vergunning.

Gelet op artikel 31, lid 6, van de Drank- en Horecawet bepalen wij hierbij dat deze beschikking tot intrekking van de vergunning terstond van kracht is. Gelet op de ernst van de situatie achten wij het namelijk ongewenst dat de werking van deze beschikking zou worden opgeschort totdat de beroepstermijn is verstreken of, indien beroep wordt ingesteld, op het beroep is beslist.

Wij wijzen u erop dat u binnen 6 weken na de dag van verzending van dit besluit beroep kunt instellen bij het college van Gedeputeerde Staten van Drenthe, Postbus 122, 9400 AC Assen. Indien beroep wordt ingesteld kan een verzoek tot voorlopige voorziening worden gevraagd aan de president van de sector Bestuursrecht van de rechtbank te Assen.

Volledigheidshalve wijzen wij u tenslotte nog op het bepaalde in artikel 5 van het "Besluit eisen zedelijk gedrag Drank- en Horecawet". Daarin staat dat u 5 jaar lang niet aan de bepalingen van dat besluit voldoet.

Dit gegeven is een grond voor de weigering van een vergunning in het kader van de Drank- en Horecawet. Hoogachtend. Burgemeester en wethouders van Coevorden, de secretaris en burgemeester.

Volledigheidshalve verklaren burgemeester mr ing. B.P. Jansema en de wethouders, op de stoel van de rechter, beheerder en bedrijfsleidster hier schuldig aan onzedelijk gedrag vanwege handel, waardoor zij gedurende 5 jaren geen horecaverunning meer kunnen aanvragen.

Ook in deze dwangbrief wordt hen geen waarschuwing gegeven of een alternatief geboden om de situatie aan de wet aan te passen.

Meteen wordt voor een periode van vijf jaren vanwege onzedelijk gedrag de vergunning geweigerd, dit terwijl hen niets valt te verwijten, zie als voorbeeld de uitspraken van de Raad van State.

Opvallend in deze brief is dat hier het accent volledig op de handel wordt gelegd, dit terwijl in het onderhavig proces verbaal van bevinding, waar naar wordt verwezen, met geen woord over deze handel wordt gesproken en de politie tijdens de inval geen handel heeft geconstateerd. Op basis van gebruik was binnen getreden. Handel kwam toen nog niet bij politie op en door de inval is de politie hier ook niet opgekomen. Hieruit kan de conclusie worden getrokken dat de politie tijdens en voor de inval geen handel heeft waargenomen. Ook na de inval in september 1999 heeft de politie bij zijn drie interne inspecties geen (recidive) handel waargenomen. De waarschijnlijkheid van handel met een kans daarop is dan klein. Van enige herhaling van handel is ook geen sprake geweest en de kans hierop is nog kleiner, omdat nooit sprake van handel is geweest (alles maal nul is namelijk nul).

Hier worden vijf personen genoemd, die middelen bij zich hadden, in het onderhavige proces verbaal zijn dat er zeven. Dit terwijl de persoon met de handelshoeveelheid nog niet eens in dit proces verbaal van bevindingen wordt genoemd. Om de burgemeester mr ing. B.P. Jansema met zijn reparatoire bestuurssancties te steunen wordt daarom deze persoon in het herschreven proces verbaal van bevindingen opgevoerd (valsheid in geschifte resp. meineed).

Het zijn burgemeester mr ing. B.P. Jansema en de wethouders van Coevorden, die schriftelijk het eerst met deze persoon komen.

Hetzelfde gebeurt ook met enkele feiten, die burgemeester mr ing. B.P. Jansema in zijn brief van 28 juni 1999 richting de rechtbank aanhaalt en die later op dezelfde manier in het herschreven proces verbaal terecht komen.

Hierbij doet burgemeester mr ing. B.P. Jansema voorkomen, alsof deze gegevens reeds in het proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999 staan vermeld.

Eerste pleinota voorlopige voorziening voor het sluiten van de discotheek

In de brief van burgemeester mr ing. B.P. Jansema van 28 juni 1999 aan de bestuursrechter staat letterlijk:

“Ad D. Getrokken conclusie "handel in harddrugs".

In tegenstelling tot het gestelde in het bezwaarschrift ben ik van mening dat mijn conclusie wel op correcte gronden is genomen. Op diverse plaatsen in de onderhavige horeca- inrichting is de cocaïne immers aangetroffen. Niet staande gehouden kan worden dat deze cocaïne alleen in bezit was van op dat moment toevallig aanwezige bezoekers.

De cocaïne is aangetroffen in een jaszak in een magazijnruimte welke afgesloten was middels een deur en niet voor het publiek toegankelijk was. Daarnaast werd achter de bar in een handtas van mevrouw JJ cocaïne gevonden. Op het moment van de inval bevond de eigenaresse van deze handtas mevrouw JJ zich ook achter de bar. Volgens de heer Beukeveld was mevrouw JJ toevallig op die plek aanwezig om een pilsje te tappen en voor het wisselen van muziek. Tenslotte werd cocaïne in een kast achter de bar aangetroffen.

Opmerkelijk was dat op de pakketjes die aangetroffen zijn in de jaszak, de handtas en de kast achter de bar identieke aantekeningen stonden. Daaruit heb ik de conclusie getrokken dat ze uit een en dezelfde partij afkomstig zijn.

De gebruikersruimte alsmede de plaatsen waar de cocaïne in de horeca-inrichting is aangetroffen, en het feit dat **de pakketjes uit een en dezelfde partij afkomstig zijn**, geven mij nog steeds de overtuiging dat er sprake is van een horeca-bedrijf waar drugs verhandeld en gebruikt worden.

De inval in "Lord Nelson" was een geplande actie welke een rechtstreeks gevolg was van informatie welke verkregen was uit lopende onderzoeken in het kader van een gerechtelijk vooronderzoek. Dit vooronderzoek, naar de handel in middelen welke voorkomen op lijst I van de Opiumwet is een reactie op het feit dat de afgelopen 2 jaar in Coevorden diverse ernstige geweldsmisdrijven alsmede brandstichtingen zijn gepleegd waarbij naderhand bleek dat de dader(s) cocaïne hadden gebruikt en met name door dat gebruik tot hun daden waren gekomen.

Behoudens deze feiten, welke mij zijn aangereikt in het proces-verbaal van 31 mei 1999 van rechercheur verdovende middelen de heer H.I. Huizenga is mij ten aanzien van het Gerechtelijk Vooronderzoek geen nadere informatie bekend.[..]

Inmiddels heeft het college van burgemeester en wethouders de raad een voorstel gedaan om de APV aan te passen aan de gewijzigde wet- en regelgeving na de invoering van de wet Damocles. Van deze gelegenheid is voorts gebruik gemaakt de raad een voorstel te doen het college van burgemeester en wethouders de bevoegdheid te verlenen om in het belang van openbare orde, het woon- en leefklimaat, de veiligheid, zedelijkheid en gezondheid nadere (beleids)regels te stellen ter beteugeling en beheersing van drugsoverlast in en rond horeca-bedrijven.

Voor de goede orde deel ik u tenslotte nog mede dat ik in overleg met de inspecteur voor de Drankwetgeving besloten heb het college van burgemeester en wethouders van deze gemeente voor te stellen de aan de heer Beukeveld in het kader van de Drank en Horeca wet verleende vergunning in te trekken.

Resumerend ben ik van mening dat in het bezwaarschrift of het verzoek om een voorlopige voorziening feiten of omstandigheden naar voren worden gebracht op basis waarvan de getroffen bestuurlijke maatregelen gedaan gemaakt moet worden.

Ik adviseer u dan ook het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ten aanzien van mijn besluit (niet van mijn ambtgenoot van de gemeente Assen, zoals wellicht abusievelijk in het verzoek is vermeld) af te wijzen.

Alleen de vergunning van de beheerder wordt hier ingetrokken, terwijl de bedrijfsleidster in haar geheel niet wordt genoemd. Dat gebeurt pas drie weken later. Met name de hoeveelheden cocaïne, die elke persoon krijgt toebedeeld, variëren per brief en per uitspraak en is op zich een aparte studie waard, waarbij van enige consistentie absoluut geen sprake is. De pakjes in het magazijn en achter de bar krijgen daarbij verschillende eigenaren. Indien noodzakelijk kunnen wij een scala aan brieven en gerechtelijke uitspraken tonen, waarin geen een keer een zelfde hoeveelheid middelen, locaties en eigenaren wordt genoemd.

In deze brief van 28 juni 1999 geeft de burgemeester mr ing. B.P. Jansema nogmaals toe, dat hij ten tijde van de sluiting geen geldige APV heeft om de discotheek te sluiten. De eerste keer staat dit vermeld in zijn bestuursdwangbrief van 3 juni 1999. In deze brief van 28 juni 1999 heeft burgemeester mr ing. B.P. Jansema het nog over een gebruikersruimte. In de brief van 14 juli 1999 wordt deze ruimte niet meer genoemd.

In het tweede herziene proces verbaal van bevindingen is brigadier H.I. Huizenga wel verplicht om op deze gebruikersruimte terug te komen, omdat deze ruimte een te prominente rol in het eerste proces verbaal heeft gekregen, dat hij daar niet zomaar om heen kan. Hij meldt ook beide keren, dat hij deze ruimte gericht heeft doorzocht. Burgemeester mr ing. B.P. Jansema heeft het hier over een geplande actie welke rechtstreeks het gevolg was. Deze geplande actie houdt juridisch in dat op basis van een gerechtelijk vooronderzoek en met medewerking van een rechter-commissaris en diens bevindingen en goedkeuring tot de inval over is gegaan. Met deze feiten zou dan strafrecht moeten worden bewandeld en zou op basis van artikel 6 EVRM aan waarheidsvinding moeten worden gedaan, hetgeen hier niet passend is, derhalve meldt de officier mr D. ten Boer op 29 september 1999 dat jegens Beukeveld geen gerechtelijk vooronderzoek liep, waardoor de gehele procedure via bestuursrecht kon worden afgehandeld en aldus zij alles naar eigen hand konden zetten, hetgeen geschiedde.

Trouwens brigadier H.I. Huizenga melde een dag later bij de Klachtencommissie dat de inval bij Beukeveld dagen aan voorbereiding heeft gekost. Waarom dan geen rechter-commissaris hiervan op de hoogte is en geen officier van justitie lijfelijk aanwezig is naast de afwezigheid van een machtiging dient eveneens nader te worden uitgezocht.

Ontwikkelingen infrastructuur centrum Coevorden

Opvallend is verder dat de burgemeester mr ing. B.P. Jansema op het moment van deze brief tweemaal in de Staatscourant laat schrijven, dat zienswijzen over het bestemmingsplan Wilhelminasingel te Coevorden kunnen worden ingediend. Vanwege de infrastructuur kunnen deze en andere bestemmingsplannen in het centrum van Coevorden alleen maar slagen, als de discotheek Lord Nelson is afgebroken.

Na burgemeester mr ing. B.P. Jansema in een persoonlijk gesprek op 24 september 1999 binnen 10 minuten op drie leugens te hebben geattendeerd, waarbij een van deze leugens zijn uitspraak is, dat hij van geen bouwplannen rondom de discotheek afweet, gaat hij onverdroten door met het intrekken van de horecaverGUNningen tot aan maart 2003 aan toe, als op dat moment de discotheek met behulp van de gerechtsdeurwaarder in strijd met artikel 3a Gerechtsdeurwaarderwet op vreedzame wijze wordt ontruimd. Eind augustus 2003 stuurt hij wederom, dit keer direct, de deurwaarder op de beheerder af voor een rekening aan de gemeente over geheel 2003 terwijl de discotheek vanaf 5 maart 2003 op last van de Kantonrechter Emmen is ontruimt.

Leugens over bouw- en afbraakplannen omtrent de discotheek

Op 28 september 1999 schrijft burgemeester mr ing. B.P. Jansema de volgende leugen over de bouwactiviteiten rondom de discotheek:

“Naar aanleiding van ons gesprek van 24 september 1999 heb ik een onderzoek ingesteld naar uw bewering dat de gemeente Coevorden vanuit planologisch oogpunt belang zou hebben bij het perceel Schoolstraat 18 te Coevorden.

De door u overgelegde kaart is een onderdeel van het bestemmingsplan "Binnenstad" zoals dat op 12 juli 1982 door de gemeenteraad van Coevorden is vastgesteld. Het college van Gedeputeerde Staten van Drenthe hebben dit plan bij besluit van 4 oktober 1983 goedgekeurd. Het plan is in werking getreden na een Koninklijk Besluit van 10 april 1986. *In dit bestemmingsplan heeft het perceel Schoolstraat 18 een horecabestemming. Van een wijziging van die bestemming is geen sprake en is ook thans niet aan de orde.*

Achterliggende gedachte voor de totstandkoming van dit bestemmingsplan was het onderhavige gebied aan te pakken in verband met een aldaar gelegen machinefabriek. Dit heeft echter niet tot resultaat geleid. De machinefabriek is nog steeds op dezelfde plaats gevestigd. Wel is in het kader van dit plan een klein aantal nieuwbouw woningen in dit gebied gerealiseerd.

Vanuit planologisch oogpunt bestaat er op dit moment geen enkele aanleiding om actief gronden en of gebouwen in dit gebied aan te kopen. In elk geval de laatste 12 jaar is geen activiteit in die richting ondernomen.

Uw aanbod om het perceel Schoolstraat 18 te Coevorden aan de gemeente te verkopen, om daarmee uit de door u waargenomen impasse rond Lord Nelson te geraken, wordt dan ook niet in overweging genomen.

In het bestemmingplan Wilhelminasingel, dat op datzelfde moment ter goedkeuring bij de gemeenteraad ligt, is de discotheek Lord Nelson inmiddels op alle kaarten weggesaneerd, zodat ruimte vrij is gekomen voor een ingetekende ontsluitingsweg naar de Markt in Coevorden. Deze weg staat op deze en andere tekeningen ingetekend en loopt precies over de oude plaats van de discotheek. Voor het slagen van het bestemmingsplan Wilhelminasingel is deze ontsluitingsweg essentieel, derhalve moet de discotheek weg, waarvoor wordt zorggedragen.

De definitieve loop van klanten moet worden verstoord

In dit kader schrijft burgemeester mr ing. B.P. Jansema in zijn bestuursdwangbrief van 3 juni 1999 reeds het volgende, daarbij duidelijk aangevend, dat het niet om drugsklanten, doch om alle klanten gaat, die niet meer in de discotheek mogen

komen. Het woord drugs staat daarbij duidelijk tussen aanhalingstekens en drugs is dus bijzaak. Hoofdzaak is alle klanten naar de discotheek Lord Nelson definitief te weigeren. Dit lukt slechts tijdelijk met de sluiting, derhalve moet hier met het behulp van de vergunningen iets op worden gevonden, omdat de aanpak via bedrijfsonveiligheid tweemaal achter elkaar mislukt. Letterlijk staat in de brief van 3 juni 1999 hierover:

Ten aanzien van de tijdsduur van de maatregel wijs ik erop de bedoeling te hebben de loop van potentiële (drugs-)klanten naar uw horecabedrijf definitief te verstoren. Het enkele feit dat deze gemeente (nog) niet beschikt over beleidsregels waarin is aangegeven welke maatregelen getroffen worden bij het aantreffen van drugs in horeca-inrichtingen hebben mij doen besluiten uw horeca-inrichting niet voor 1 jaar (zoals in gemeenten die wel over dergelijke beleidsregels beschikken de standaardtermijn is) maar slechts voor 3 maanden te sluiten. [..]

Voorts zal een nader onderzoek ingesteld worden door de afdeling Bouwtoezicht en de Brandweer van deze gemeente om vast te stellen of uw bedrijf aan de bouwtechnische en brandveiligheidseisen voldoet. Indien er grote gebreken geconstateerd worden, zult u deze binnen genoemde termijn van 3 maanden moeten herstellen, omdat dit wellicht aanleiding kan vormen om uw bedrijf niet na 3 maanden te heropenen.

Tegen het besluit de vergunningen in te trekken kan op basis van artikel 49 Drank en Horecawet (oud) administratief beroep bij gedeputeerde staten Drenthe worden ingediend, hetgeen medio augustus 1999 wordt gedaan.

De onbevoegde Geschillenkamer van de provincie Drenthe

Dit administratief beroep wordt in tegenstelling tot de Algemene wet bestuursrecht (Awb), Drank en Horecawet en de provinciale verordening 1:3:2 van de provincie Drenthe voorschrijven in strijd met deze wetten en verordening door een niet bevoegde Geschillenkamer van de provincie Drenthe afgehandeld zonder, daarbij een wettelijk verplicht advies van een inspecteur van de Keuringsdienst van Waren, daarin te betrekken. De Geschillenkamer met voorzitter gedeputeerde drs S.B. Swierstra doet hierbij op 11 januari 2000 onbevoegd uitspraak en gedeputeerde staten Drenthe beweert tot op heden, dat zij zelf geen besluit hoefde te nemen, daar de Geschillenkamer hierin heeft voorzien.

Een besluit op administratief beroep mag volgens Awb niet worden gemandateerd als een wet nadrukkelijk naar een bestuursorgaan verwijst en het bestuursorgaan waar administratief beroep op wordt gedaan, moet volgens Awb zelf een besluit nemen.

De niet ontvankelijkheid van de Geschillenkamer wordt door de Raad van State genegeerd door niet op dit onderwerp in te gaan en de zitting na 12 minuten, onder voorzitterschap van mr R.W.L. Loeb, voortijdig te sluiten.

Daarbij wordt door de Raad van State medegedeeld, dat wij geen nieuwe feiten hebben ingebracht ondanks het feit, dat wij daadwerkelijk meerdere nieuwe feiten inbrachten. De zitting werd niet voor niets na 12 minuten gesloten.

Thans is deze problematiek van de Geschillenkamer opnieuw bij de bestuursrechter te Assen aangekaart.

Brieven aan gedeputeerde drs S.B. Swierstra, als sterk bevooroordeelde voorzitter van deze Geschillenkamer, waarin melding van deze niet bevoegdheid wordt gemaakt, zijn allemaal door hem en later door de provincie Drenthe genegeerd. Als wij eindelijk via een omweg tot gedeputeerde drs S.B. Swierstra doordringen, dan ligt hij richting de commissie Bestuur, Financiën en Economie over de gehele Geschillenprocedure en informatieoverdracht richting Provinciale Staten.

Gedeputeerde drs S.B. Swierstra in de functie van een sterk bevooroordeelde voorzitter van de Geschillenkamer verzuumde daarnaast een bij wet verplicht advies van de inspecteur van de Drank en Horecawet in te winnen en deed dit af met een deskundige, die hij tijdens de zitting volledig monddood maakte.

In de bodemprocedure gaat de onbevoegde uitspraak van de Geschillenkamer naar de bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg, die met zijn twee enveloppen, beide procedures in één zitting afhandelt, alwaar wij ons tevergeefs op het ne bis in idem beginsel beroepen.

Dit ne bis in idem beginsel wordt als volgt in de uitspraak van bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg van 7 december 2000 verwoord:

Verweerder is hier de provincie Drenthe:

“Verweerder stelt dat geen gebondenheid bestaat aan het oordeel van het Openbaar Ministerie omtrent de vraag of sprake is van handel in drugs. Verweerder wijst er voorts op dat ook door het Openbaar Ministerie is aangegeven dat bij een persoon een zodanige hoeveelheid cocaïne was aangetroffen dat sprake is van een handelsvoorraad. Aangezien het sepotbesluit pas op 1 februari 2000 bekend werd kon, aldus verweerder, daarop in het bestreden besluit niet worden ingegaan. Verweerder stelt voorts dat de vergunning is ingetrokken op grond van een imperatieve bepaling en dat ingeval van gevaar voor de openbare orde de vergunning moet worden ingetrokken. Van gevaar voor de openbare orde was sprake, zodat de intrekking terecht heeft plaatsgevonden.

Voorts is er, aldus verweerder, geen strijd met het proportionaliteitsvereiste c.q. het evenredigheidsbeginsel. Verweerder meent dat het niet gaat om een punitieve sanctie en dat het ne bis in idem-beginsel, waarop eisers zich beroepen, niet van toepassing is. [...]”

De rechtbank, lees mr T.F. Bruinenberg:

“De rechtbank stelt voorop dat ten tijde hier in geding, gelet op het bepaalde in artikel 49 van de DHW, het college van gedeputeerde staten van Drenthe het bevoegde bestuursorgaan was, zodat dit orgaan terecht als verweerder is aangemerkt. [...]”

De rechtbank stelt vast dat het intrekken van de drankvergunning met name gebaseerd is op informatie die is ontleend aan de processen-verbaal die naar aanleiding van het onderzoek door de politie in Bar Dancing Lord Nelson op 28 mei 1999 zijn gemaakt. Het betreft hier enerzijds verslagen van de verhoren van personen die ten tijde van de inval in de horecagelegenheid aanwezig waren en anderzijds een verklaring van een brigadier van de politie Drenthe (district Zuid). [...]”

Uit het proces-verbaal betreffende de door de brigadier van politie afgelegde verklaring blijkt dat de aanleiding voor het onderzoek gelegen was in ambtelijke bevindingen met betrekking tot het gebruik van middelen voorkomend op lijst I en II van de Opiumwet in Bar Dancing Lord Nelson. De brigadier van politie verklaart voorts dat al sinds lange tijd bekend was dat door bezoekers en personeel van Bar Dancing Lord Nelson harddrugs worden gebruikt. In het belang van andere (lopende) onderzoeken wil de brigadier, zo blijkt uit zijn verklaring, niet specifiek op de informatie-inwinning ingaan. De rechtbank heeft in zoverre geen redenen te twijfelen aan de juistheid van de weergave door de brigadier van politie. [...]”

Hoewel de in de processen-verbaal opgenomen verklaringen omtrent hetgeen bij de inval is aangetroffen verschillen, staat volgens de rechtbank wel vast - en zulks wordt door partijen ook niet betwist - dat bij in ieder geval één van de bezoekers een hoeveelheid cocaïne is aangetroffen die ruim de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik overtreft. In dit verband wijst de rechtbank er op dat uit de door deze persoon afgelegde verklaring blijkt dat hij 6 gram cocaïne bij zich had, terwijl de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik 0,5 gram bedraagt. Aangenomen kan dan ook worden dat deze hoeveelheid bestemd was voor de handel. Deze conclusie is, blijkens de brief van 1 februari 2000, ook getrokken door de officier van Justitie. De rechtbank voegt hieraan nog toe dat de hier bedoelde hoeveelheid in porties (11 zakjes en een zakje met dertien puntjes) was verdeeld, hetgeen naar het oordeel van de rechtbank ook een aanwijzing inhoudt dat het ging om een voorraad bestemd voor de handel. Verdere aanwijzingen dat sprake is van het aanwezig zijn van cocaïne voor de handel acht de rechtbank gelegen in de omstandigheid dat de cocaïne op meerdere plaatsen in Bar Dancing Lord Nelson is aangetroffen en dat de cocaïne onder meer is gevonden bij mensen die gerekend kunnen worden tot de zeer vaste klantenkring.

Gelet op het voorgaande meent de rechtbank dat ervan kan worden uitgegaan dat er in Bar

Dancing Lord Nelson - in ieder geval ten tijde van de inval - cocaïne bestemd voor handel aanwezig was. De rechtbank heeft geen aanwijzingen om te veronderstellen dat het hier slechts een incident betrof. In dit verband verwijst de rechtbank naar de door de brigadier van politie opgemaakte verklaring omtrent de redenen van het onderzoek, alsmede naar de genoemde brief van de officier van Justitie van 1 februari 2000 waarin is vermeld dat het onderzoek op 28 mei 1999 plaatsvond naar aanleiding van bij de politie binnengekomen informatie dat er in Bar Dancing Lord Nelson verdovende middelen werden verhandeld en gebruikt.[..]

Nu het in onderhavige zaak gaat om harddrugs en moet worden aangenomen dat handel in harddrugs een aantrekkingskracht uitoefent op (andere) drugsgebruikers, dient het belang van het onmiddellijk optreden ter handhaving van de openbare orde naar het oordeel van de rechtbank zwaarder te wegen dan de belangen van de eisers. B&W hebben dan ook in redelijkheid kunnen besluiten dat de intrekking terstond van kracht.

De aan de intrekking van de drankvergunning ten grondslag liggende feiten, zoals door gemachtigde van de eisers ter zitting is gesteld, maakt dit oordeel niet anders. In dit verband merkt de rechtbank op dat het strafrechtelijk sepot blijkens de stukken zijn grondslag in de omstandigheid dat een ander dan de strafrechtelijke weg was aangewezen. In onderhavige zaak is bewust gekozen voor een bestuursrechtelijk in plaats van een strafrechtelijk afdoening. **Van ne bis in idem is geen sprake."**

Tijdens dezelfde zitting maar nu over het sluiten van de discotheek staat in een andere uitspraak vermeld:

Verweerder is hier de gemeente Coevorden

"Ook van het onderzoek als geheel is door een brigadier van politie op 31 mei 1999 procesverbaal opgemaakt. Daaruit blijkt dat al langere tijd bekend was dat door bezoekers en personeel van Bar dancing Lord Nelson drugs gebruikt werd en dat met name het cocaïnegebruik door de eigenaar, portier, barman en een ander personeelslid reden was voor het onderzoek. Voorts blijkt uit dit proces-verbaal dat ten tijde van de inval 12 personen in de horecagelegenheid aanwezig waren en dat bij zeven aanwezigen cocaïne werd aangetroffen van in totaal circa 15 gram en dat de bovenverdieping - waar blijkens de afdeling bevolking van de gemeente Coevorden niemand staat ingeschreven - is ingericht als gebruikersruimte.

b. Standpunten partijen

Eiser stelt dat uit de processen-verbaal is gebleken dat in het café geen drugs werden verkocht, verstrekt of afgeleverd. Dat, gelet op de meer dan gebruikelijke hoeveelheid, die bij een persoon is gevonden, in theorie kan worden aangenomen dat deze persoon een hoeveelheid cocaïne voor de handel bij zich had, brengt niet mee dat die handel vanuit het café plaatsvond. Eiser wist niet dat de personen drugs op zak hadden en de door de politie gehoorde getuigen hebben aangegeven dat geen drugs werd gebruikt in het café, laat staan verkocht of verhandeld. Volgens eiser is het proces-verbaal van bevindingen van brigadier Huizenga in hoge mate suggestief en staat het bol van de geruchten waarvoor geen bewijs is aangedragen. Eiser geeft aan dat hij nooit is gewaarschuwd en dat de opgelegde sluiting voor drie maanden disproportioneel is.

Verweerder stelt dat bij een van de regelmatige bezoekers een hoeveelheid cocaïne is aangetroffen die ruim de gebruikelijke hoeveelheid voor eigen gebruik overtreft en dat op basis van het aanwezig zijn van een dergelijke hoeveelheid kan worden aangenomen dat het bestemd is voor de handel. Voorts heeft verweerder gesteld dat een van de aanwezigen heeft gezegd regelmatig op de bovenverdieping te verblijven en daar cocaïne te gebruiken. Verder wijst verweerder op het feit dat bij diverse - tot de vaste klantenkring behorende - mensen en op diverse plaatsen cocaïne is gevonden en dat dit eiser als exploitant/beheerder is aan te rekenen. Volgens verweerder is algemeen bekend dat het horecabedrijf de aangewezen plaats is om harddrugs te verkrijgen.

Beoordeling [..]

Tot de bevoegdheid tot toepassing van bestuursdwang behoort, zo volgt uit artikel 5:28 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) het verzegelen van gebouwen, terreinen en hetgeen zich daarin of daarop bevindt. Van deze mogelijkheid, die feitelijk neerkomt op sluiting van de desbetreffende inrichting, heeft verweerder in de onderhavige zaak gebruik gemaakt.

Ons commentaar op deze twee uitspraken uit hetzelfde feitencomplex: verweerder (provincie Drenthe) verwijst naar het technisch sepot dat op basis van de valse

aangifte is opgesteld om de beheerder juridisch monddood te maken. Dit sepot kwam voor de Geschillenkamer te laat, de reden dat verweerder dit sepot via de pleitnota aanklaart. Vanwege het gevaar voor de openbare orde is de vergunning terecht imperatief ingetrokken meldt verweerder, daarbij bewust voorbijgaand aan het gegeven dat de discotheek ongeveer anderhalf jaar weer partieel open was. Dan is van abstracte overlast, die ruim anderhalf jaar geleden fictief heeft plaats gevonden geen sprake meer. Daarom wordt de heropening genegeerd en wordt nergens aan de tweede voorlopige voorziening gerefereerd. Het intrekken van de vergunning blijkt een reparatoire sanctie te zijn. Moet ook wel want aan waarheidvinding wordt niet gedaan. Uit eerdere gegevens weten wij inmiddels dat het sluiten ook een reparatoire sanctie is, hetgeen betekent dat ons twee reparatoire sancties uit hetzelfde feitencomplex zijn opgelegd. Dit is in strijd met het ne bis in idem beginsel. Waarom verweerder hier het ne bis in idem beginsel niet van toepassing vindt, is een zeer groot raadsel, dat nader onderzoek vergt.

Mr T.F. Bruinenberg als bestuursrechter gaat bewust voorbij aan de Geschillenkamer, die de uitspraak onbevoegd heeft uitgebracht, maar geeft indirect wel aan dat het college van GS het enige bevoegde orgaan voor het intrekken van de vergunningen is.

Het intrekken is gebaseerd op de ambtelijke bevindingen met betrekking tot het gebruik van bezoekers (Beukeveld wordt hier niet genoemd) en personeel en terecht volgens bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg is de brigadier, daarbij niet specifiek op de lopende onderzoeken ingegaan, zodat specifieke informatie-inwinning achterwege is gebleven. Onderzoek naar de ware aanleiding van de inval kan dan achterwege worden gelaten en dat is volgens de rechter ook de bedoeling. Dit geeft aan dat hier niet aan waarheidvinding hoeft te worden voldaan, hetgeen past bij een reparatoire sanctie, de tweede op rij.

Verweerder gemeente Coevorden geeft hier duidelijk aan dat uitsluitend op basis van gebruik is binnengetrepen.

Het vreemde is dat verweerder en bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg zich niet afvragen of deze actie van politie wel bij wet is toegestaan, daar gebruik niet bij wet is verboden. Dit gegeven hebben wij frequent tijdens vrijwel alle procedures geopperd, waardoor gesteld kan worden, dat bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg van deze onwetmatigheid van politie op de hoogte moet zijn. Desalniettemin gaat bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg hieraan voorbij en schakelt hij zomaar van gebruik over naar handel en abstracte verlast, dat verplicht stelt imperatief bestuursdwang toe te passen op basis van artikel 13b Opiumwet.

Bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg geeft ook aan dat hij alleen maar uit één proces verbaal van bevindingen, namelijk die van 31 mei 1999, citeert. Hoe hij uit dit proces verbaal de persoon met zijn verschillende handelshoeveelheden tevoorschijn haalt is een raadsel. Het proces verbaal van verhoor van deze persoon, eveneens door H.I. Huizenga opgesteld, is niet ondertekent en kan derhalve niet als wettig bewijs materiaal dienen.

Wanneer de beweringen van bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg tegen de achtergrond van de brief van de korpsbeheerder mevr. D. van As-Kleiweg van 3 juli 2001 worden gehouden, waarbij de onbetrouwbaarheid van het proces verbaal van bevindingen en van verhoor reeds ten tijde van de eerste bijeenkomst van de Klachtencommissie van politie van 30 september 1999 bekend waren, dan is het uiterst discutabel van bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg hier te melden, dat hij niet aan de betrouwbaarheid van de processen verbaal van brigadier H.I. Huizenga

twijfelt. Te meer daar bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg uitgebreid met de door brigadier H.I. Huizenga vermelde persoon, die handelshoeveelheden bij zich had, komt, die absoluut niet in het eerste, doch wel in het tweede proces verbaal van bevindingen staat vermeld, dat hij toch aan de betrouwbaarheid van beide processen verbaal van bevinden van brigadier H.I. Huizenga moest gaan twijfelen. Zeer zeker als, zoals hij, beide processen verbaal van bevinden naast elkaar heeft kunnen leggen en naast elkaar heeft gelegd.

Het andere vreemde is, dat bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg dit tweede geheel herziene proces verbaal niet noemt en hier toch gebruik van maakt.

De eerste verwijzing van de persoon met handelshoeveelheden stamt uit de brief van 14 juli 1999 van burgemeester mr ing. B.P. Jansema en zijn wethouders, waarbij door mr ing. B.P. Jansema en zijn wethouders naar het proces verbaal van bevindingen van 31 mei 1999 wordt verwezen. De bestuursrechter zal dan deze persoon met handelshoeveelheden daar niet in aantreffen en derhalve zich af moeten vragen in welk proces verbaal van bevindingen deze persoon dan wel voorkomt. Hierbij stuit hij wederom op het tweede proces verbaal van bevindingen van brigadier H.I. Huizenga, dat wezenlijk afwijkt van het eerste proces verbaal van bevindingen. Een leek twijfelt daarbij dan niet aan de betrouwbaarheid van beide proces verbaal van bevindingen over hetzelfde feitencomplex, laat staan een kundige zoals een bestuursrechter.

Vanaf het prille begin hebben wij deze onbetrouwbaarheid van brigadier H.I. Huizenga bestreden en het is dan ook een leugen van bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg, die het tegendeel beweert.

Een andere leugen van bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg is het toepassen van artikel 5:28 lid 2 Awb. Duidelijk heeft gedurende drie maanden op de deur van de discotheek Lord Nelson gestaan, dat het betreden op basis van de APV 58 lid 2 Coevorden verboden was.

Daarnaast liegt bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg over het feit dat wij de persoon met de fictieve handelshoeveelheid niet hebben betwist. Verwezen wordt naar de brief met de aanklachten, die hoofdofficier mevr. mr R.S.T. van Rossem-Broos heeft geseponneerd.

Ook bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg maakt dankbaar gebruik van het technisch sepot van de valse aangifte, die officier mr D. ten Boer mede heeft ingediend, daarbij zijn de aan hem opgestuurd proces verbaal van bevindingen van 29 september 1999 verwijtbaar bewust en met voorbedachte rade vergetend, om aan te geven, dat de beheerder een Opiumwet overtreding heeft begaan en dat voor een bestuursrechtelijke aanpak is gekozen, terwijl strafrecht de aanleiding van de inval is geweest.

Hierbij gaat bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg voorbij aan de lijst met vijf personen met middelenbezit, die brigadier H.I. Huizenga na de inval heeft opgesteld en de zeven die hij in zijn eerste en de zes personen, die hij in zijn tweede proces verbaal van bevindingen noemt, terwijl hij één dag later bij de Klachtencommissie van politie meldt, dat maar vier personen middelen bij zich hadden. Brigadier H.I. Huizenga heeft het daarbij dan niet over de beheerder Beukeveld, waarvan hij op dat moment een valse aangifte heeft ingediend en hij heeft het niet over de personen die onmiddellijk mee naar het bureau zijn genomen.

Bestuursrechter mr T.F. Bruinenberg kan in samenhang met de brief met aanklachten gericht aan de hoofdofficier, de processen verbaal en het eerste advies van de Klachtencommissie afleiden, dat de beheerder Beukeveld tijdens de inval geen middelen in zijn bezit heeft gehad. De twee lege processen verbaal van verhoor

van beheerder Beukeveld en de afwezigheid van enige schriftelijke vermelding van de brigadier H.I. Huizenga en burgemeester mr ing. Jansema in deze bevestigen dit overduidelijk.

Niets was gemakkelijker voor brigadier H.I. Huizenga en burgemeester mr ing. B.P. Jansema geweest, als de beheerder Beukeveld tijdens de inval op middelen was betrapt. Nu moeten zij met behulp officier mr D. ten Boer met een valse aangifte, valse dreiging tot dagvaarding en een vervalst technisch sepot komen, waarin beheerder Beukeveld de middelen in de jas, die in het magazijn lag, krijgt toebedeeld.

Deze jas werd ook aan de fictieve handel-persoon gegeven. In deze jas zaten ook de gemarkeerde pakjes uit één partij met wederom een voorbeeld van niet eensgezind liegen van overheidszijde.

Met de gegevens van brigadier H.I. Huizenga dat 7, 6, 5 of 4 personen met middelenbezit en dat hij hier niet de naam van Beukeveld bij noemde was het overduidelijk om te twifelen over al hetgeen over middelenbezit, locaties en de hoeveelheden gevonden middelen door brigadier H.I. Huizenga is geschreven. Dit geldt niet voor rechter mr T.F. Bruinenberg die liever mee doet en beweert dat beheerder Beukeveld in bezit van middelen is geweest door te beweren dat ander straffen analoog aan het technisch sepot rechtvaardig is.

Ook het harde gegeven, dat sinds langere tijd bekend is dat Beukeveld en zijn personeel **niet** gebruiken in tegenstelling tot hetgeen brigadier H.I. Huizenga opschreef hadden verweerder gemeente Coevorden en mr T.F. Bruinenberg uit het eerst advies van de Klachtencommissie af kunnen leiden. Tijdens de tweede zitting ging de Klachtencommissie dieper en nadrukkelijker op deze gegevens in daarbij verwijzend naar de eerdere uitspraak van de brigadier. Deze gegevens kwamen na de uitspraak van de bodemprocedure doch zouden nog op tijd voor de Raad van State zijn geweest als zij ons daarbij niet binnen 12 minuten uit de rechtszaal hadden verwijderd en de boel op een onbepaald vroegtijdig moment bevroor.

Het vreemde is dat ook mr T.F. Bruinenberg absoluut niet ingaat op de gebruikersruimte, dat zo'n prominente rol in de twee processen verbaal van brigadier H.I. Huizenga en vele brieven van burgemeester mr ing. B.P. Jansema heeft gespeeld. Hiermee zou niet aan deze gebruikersruimte voorbij kunnen worden gegaan en toch gebeurt dit, aangevend dat het niet goed zit met die gebruikersruimte en het systematisch en gericht onderzoek, dat na vernielingen in deze ruimte, plaats hebben gevonden. Subtiel wordt hier het woord bovenverdieping genoemd dit in zeer sterke tegenstelling tot de prominente aandacht die deze ruimte in de eerste voorlopige voorziening heeft gekregen om aan te geven, dat het goed mis was in de discotheek Lord Nelson te Coevorden.

Waarom hier geen sprake van het ne bis in idem beginsel is een compleet raadsel, omdat deze bestuursrechter in één zitting twee reparatoire sancties van de burgemeester van Coevorden uit hetzelfde feitencomplex gegrond verklaard.

Ook de commissaris van de koningin dhr L.A. ter Beek vindt, dat in bovenstaande zaak geen sprake is van het ne bis in idem beginsel, daarbij slechts naar één sanctie kijkend en de andere bewust niet te noemen.

Letterlijk schrijft de commissaris van de koningin L.A. ter Beek op 7 april 2000 het volgende in zijn verweerschrift aan de rechtbank te Assen:

“Op 11 januari 1999 heeft de Kamer voor de behandeling van administratieve geschillen uitspraak gedaan op het beroep ex artikel 49 van de Drank- en Horecawet, ingesteld door de heer F.J. Beukeveld en mevrouw J. Beukeveld-van de Belt (hierna verder te noemen

appellanten). Het beroep van appellanten is ongegrond verklaard. Het betrof een beroep tegen het intrekken van de Drank- en Horecawetvergunning voor de inrichting "Lord Nelson" te Coevorden. Tegen deze uitspraak is door de gemachtigde van appellanten beroep ingesteld bij uw rechtbank.

Het beroep richt zich op de volgende punten:

1. Onzorgvuldige en ongemotiveerde besluitvorming

Appellanten stellen dat het college van burgemeester en wethouders van Coevorden zijn standpunt heeft gebaseerd op het volgende argument. Het aanwezig zijn van drugs en het handelen in drugs wettigen de vrees voor gevaar voor de openbare orde en het besluit vindt zijn grondslag in de processen verbaal opgemaakt naar aanleiding van de inval op 28 mei 1999. Uit de sepotbeslissing van het Openbaar Ministerie (OM) van 1 februari 2000 blijkt volgens appellanten dat dit argument niet meer geheel geldig is, omdat in de sepotbeslissing alleen maar wordt gesproken over het aanwezig hebben van drugs. Omdat op de handel daarin niet wordt ingegaan en dit een wezenlijk onderdeel vormt bij de beoordeling blijkt de besluitvorming hiermee onzorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd.

Hieromtrent merken wij het volgende op:

Het OM heeft voor wat de vervolging van strafbare feiten betreft een eigen verantwoordelijkheid. Indien het OM op grond van haar moverende motieven niet tot vervolging overgaat, behoeft dit voor het openbaar bestuur geen reden te zijn bestuursrechtelijke maatregelen eveneens achterwege te laten. Ook het OM maakt melding van het feit dat het bestuur inmiddels maatregelen heeft getroffen, waardoor strafrechtelijk ingrijpen niet langer doelmatig of billijk is. Daarbij komt dat het OM stelt dat uit het proces-verbaal is gebleken dat bij een persoon een zodanige hoeveelheid cocaïne was aangetroffen dat sprake is van een handelsvoorraad. De constatering van het OM, die daarop volgt dat voldoende is vastgesteld dat appellant als eigenaar verdovende middelen als bedoeld in artikel 2 van de Opium wet aanwezig heeft, is op zich juist en geeft aan dat sprake is van het plegen van een strafbaar feit. De argumentatie waarom het OM hier niet het verkopen, verstrekken van verdovende middelen heeft genoemd, is ons niet bekend. Dat is echter in dit kader ook minder relevant. Appellant gaat er kennelijk van uit dat het OM de enige instantie is die beoordelen kan en mag of sprake is van handel in drugs. Wij menen dat wij ons in bestuursrechtelijke aangelegenheden daarover zelf een oordeel kunnen vormen, dat uiteraard onderhevig kan zijn aan een rechterlijke toets. In het besluit van de Kamer is op grond van het proces-verbaal geconstateerd dat sprake is van een hoeveelheid drugs op grond waarvan kan worden aangenomen dat deze bestemd is voor de handel. Met deze constatering hebben wij het oordeel van de President van uw rechtbank gevolgd, zoals gedaan in de uitspraak van 13 juli 1999 inzake het toepassen van bestuursdwang op grond van de Opiumwet in deze kwestie. Op het moment van de uitspraak van de Kamer kon nog niet worden ingegaan op het sepotbesluit van het OM omdat dit eerst op 1 februari 2000 aan een van de appellanten is meegedeeld. Voor wat dit betreft kan dan ook geen sprake zijn van een onzorgvuldige of ongemotiveerde besluitvorming.

2. Schending ne bis in idem beginsel en overschrijding proportionaliteitsbeginsel

Appellanten zijn van mening dat zij, waar de President van uw rechtbank in zijn hiervoor aangehaalde uitspraak het van belang heeft geacht dat het gaat om een sluiting van beperkte duur, onevenredig zwaar worden getroffen en dat tevens twee keer gestraft wordt voor hetzelfde feit. Van het college van burgemeester en wethouders wordt op grond van de Drank- en Horecawet het bestuur gevorderd. Op grond van artikel 31, eerste lid onder d., trekken zij een vergunning in, indien zich in de betrokken inrichting feiten hebben voorgedaan die de vrees wettigen dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid. Het betreft hier een imperatieve bepaling. Indien het college van burgemeester en wethouders tot de conclusie komt dat sprake is van gevaar voor de openbare orde c.a. moeten zij de vergunning intrekken. De Kamer heeft geoordeeld dat het college van burgemeester en wethouders op grond van de situatie, zoals omschreven in het proces-verbaal terecht tot de conclusie is gekomen dat van een dergelijk gevaar sprake is. Het college van burgemeester en wethouders heeft volgens de Kamer op een juiste wijze invulling gegeven aan zijn beoordelingsvrijheid inhoudende dat sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Op grond van deze beoordeling kon het college van burgemeester en wethouders niet anders dan de vergunning intrekken. De Kamer achtte dit niet in strijd met het proportionaliteitsbeginsel c.q. het evenredigheidsbeginsel, zoals dat is neergelegd in de Algemene wet bestuursrecht.

Wij zijn van oordeel dat bij bestuursrechtelijke maatregelen geen sprake is van punitieve sancties maar dat deze gericht zijn op het ongedaan maken van een met de wet strijdige situatie of het voorkomen van een dergelijke situatie. Op grond van de wetgeving kunnen meerdere vormen van bestuursrechtelijke maatregelen naast elkaar worden gebruikt. Het ne bis in idem beginsel is hierop niet van toepassing.

Ook de President van uw rechtbank is dit oordeel toegedaan. In vorenaangehaalde uitspraak wordt gesteld dat eventuele maatregelen gericht op beëindiging van de exploitatie te zijner tijd op hun eigen merites kunnen worden beoordeeld. Gelet op het vorenstaande verzoeken wij u het beroep van appellanten ongegrond te verklaren.

Hoogachtend, gedeputeerd staten van Drenthe. J.Th. Imholz, wnd. Griffier en A.L. ter Beek voorzitter.

Ons commentaar op deze brief is als volgt:

Allereerst is de datum van de uitspraak van de onbevoegde Geschillenkamer niet juist. Foutieve weergave van een andere datum door de provincie Drenthe in een andere pleitnota vermeld, heeft uiteindelijk aanleiding geven tot een verplichte heroverweging van de uitspraak van 10 oktober 2001 van de Raad van State, hetgeen ons niet in dank is afgenomen.

De provincie Drenthe en met name de onbevoegde Geschillenkamer baseren zich uitsluitend op het eerste proces verbaal van bevindingen. In dit proces verbaal wordt niet over handel doch uitsluitend over gebruik gesproken. De provincie Drenthe met als woordvoerder L.A. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin haalt hier toch duidelijk ook handel in middelen aan. Daarbij begrijpt A.L. ter Beek niet waarom ook niet het OM in zijn technisch sepot (dat valselijk door mr D. ten Boer is opgemaakt en waar de commissaris van de koningin van op de hoogte is) tot de opmerking verkopen en verstrekken van verdovende middelen komt. Dat maakt hem eigenlijk ook niets uit, omdat hij als eigen rechter met behulp van de niet bevoegde Geschillenkamer en de echte rechter op de achtergrond, dit zelf wel bepaalt en tot de conclusie komt dat handel heeft plaats gevonden en dat beheerder Beukeveld in het bezit van middelen is geweest.

A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin doet in bovenstaande zijn best om beheerder via het technisch sepot iets te kunnen verwijten, doch krijgt daarvoor onvoldoende ondersteuning en bewijs van het OM in handen.

A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin bepaalt, daarna dat burgemeester mr ing. B.P. Jansema en zijn wethouders bij deze constatering van handel en gevaar voor de openbare orde niet anders konden en mochten bepalen dan dat de horecavergunningen onmiddellijk moesten worden ingetrokken.

A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin is daarbij van oordeel dat deze niet punitieve maatregelen (meervoud) gericht zijn op het ongedaan maken van een met de wet strijdige situatie of het voorkomen van een dergelijke situatie. Op grond van de wetgeving kunnen meerdere vormen van bestuursrechtelijke maatregelen naast elkaar worden gebruikt, schrijft hij. Het ne bis in idem beginsel is hierop niet van toepassing.

Het grote probleem van deze commissaris van koningin hier is, dat er maar twee vormen van sancties zijn. Punitieve sancties (meervoud) zijn volgens A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin hier niet aan de orde, dan blijven alleen maar de reparatoire sancties (meervoud) uit een en hetzelfde feitencomplex over.

Twee dezelfde type sancties uit eenzelfde feitencomplex zijn in strijd met het ne bis in idem beginsel, neergelegd in de beginselen van de Rechten van de Mens.

Het is duidelijk dat bij A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin zijn eigenmachtig toegedichte rechterlijke bevoegdheid met de rechter op de

achtergrond hier laat uitstijgen boven de Rechten van de Mens, waarbij de burgemeester en wethouders niet anders van hem konden en mochten dan oordelen en veroordelen, als een verplichte bevoegdheid, die eveneens derogeert aan de Rechten van de Mens.

Het is daarnaast een grote leugen van A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin te stellen, dat de bestuursrechter bij de voorlopige voorziening eenzelfde mening is toegedaan. Uitdrukkelijk heeft deze bestuursrechter tijdens de zitting bepaald, dat de vergunning van de beheerder pas mocht worden ingetrokken, als hem iets viel te verwijten. Deze bestuursrechter kon toen vast nog niet bevroeden dat later ook de bedrijfsleidster zou worden aangepakt. Toen dit wel het geval was gelaste hij dat de discotheek onmiddellijk weer open moest en dat niet naar achter doch naar voren moest worden gekeken.

Door burgemeester mr ing. B.P. Jansema ging het met zijn eigenmachtig politieoptreden direct de eerste avond van heropening al mis. Hierdoor kon de politie niet naar een noodoproep, dat enkele honderden meters verderop in Coevorden plaats vond.

Voor deze nietverwijtbaarheid waar de bestuursrechter naar verwees brengen wij de twee lege processen verbaal van verhoor, omdat de beheerder nooit een verdachte is geweest en tegen hem geen vooronderzoeken liepen, in stelling.

Voor de bedrijfsleidster geldt dat zij tijdens de inval thuis op de kinderen paste. Daarbij zijn voor en na de inval geen belastende rapporten over de discotheek en over de beheerder en bedrijfsleidster bekend, zodat gesteld kan worden dat de overheid niet aan de eis van de bestuursrechter heeft voldaan, dat de vergunning van de beheerder Beukeveld pas mag worden ingetrokken, als hem iets viel te verwijten. Gesteld kan daarbij worden, dat ook van een recidief van enig (fictief) strafbaar feit geen sprake is geweest, zelfs niet nadat de discotheek weer opnieuw open was.

Gesteld kan worden dat door de prioriteitstelling van de interne inspectie van de discotheek door de politie op zaterdag 4 september 1999 werkelijk acuut optreden van deze politie elders in Coevorden in gevaar is gekomen. Hierover zijn klachten bij de Nationale ombudsman binnen gekomen.

Een jaar later (17 april 2001) schrijft A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin aan de Raad van State het volgende over het ne bis in idem beginsel:

“In het beroepsschrift geeft mevrouw Beukeveld-van de Belt aan (bladzijde 5, onderaan) dat zij geen strafbaar feit heeft begaan en dat daarom de vergunning niet mocht worden ingetrokken. Voor het intrekken van de vergunning op grond van artikel 31, eerste lid, aanhef en onder d, van de Drank- en Horecawet is het gedrag van de vergunninghouder op zich echter niet van belang. Het kan wel bijdragen aan de vrees tot verstoring van de openbare orde. Het niet alert reageren en het ontkennen van verantwoordelijkheid voor de gebeurtenissen in "Lord Nelson" kan aangeven dat herhaling in de lijn van verwachting ligt.

De heer Beukeveld stelt in zijn beroepsschrift dat hij twee keer wordt gestraft voor hetzelfde feit (bladzijde 4). Het intrekken van de vergunning in het kader van de Drank- en Horecawet dient echter een ander doel. Het doel is niet om vergunninghouders zo te straffen, maar om onder andere de openbare orde te beschermen.

De bepaling heeft geen punitief karakter en er is dan ook geen strijd met het ne-bis-in-idem-beginsel.

Voor het overige verwijzen wij naar de meegezonden stukken. Met name willen wij hier verwijzen naar hetgeen door ons is gesteld in de procedure voor de Arrondissementsrechtbank te Assen, Sector Bestuursrecht.

3. Conclusie

Uit vorenstaande blijkt dat er een gewettigde vrees bestond dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde. Daarom diende de vergunning te worden ingetrokken. Wij verzoeken u dan ook het beroep ongegrond te verklaren.

Duidelijk wordt op 3 juni 1999, door burgemeester mr ing. B.P. Jansema bij het sluiten van de discotheek aangegeven, dat de potentiële loop van klanten naar de discotheek definitief moet worden verstoord. Dit is overduidelijk een bestuursdwangmaatregel die er op is gericht de openbare orde te handhaven en gericht is op het ongedaan maken van een met de wet strijdige situatie of het voorkomen van een dergelijke situatie. Zo'n bestuursdwangmaatregel is een reparatoire sanctie. Hierbij heeft de burgemeester zeer zeker niet het doel om de beheerder te straffen (hij kijkt wel uit), doch als doel om het pand voortijdig in zijn bezit te krijgen. Letterlijk schreef burgemeester mr ing. B.P. Jansema de volgende zin in zijn brief van 3 juni 1999:

Ten aanzien van de tijdsduur van de maatregel wijs ik erop de bedoeling te hebben de loop van potentiële (drugs-)klanten naar uw horecabedrijf definitief te verstoren.

Overduidelijk is dit ook een reparatoire maatregel met een definitieve uitslag, waarbij wij het oogmerk als ijkpunt van de Raad van State in ogenschouw hebben genomen. Het zeer vreemde is dat A.L. ter Beek in zijn functie van commissaris van de koningin in zijn brief van 17 april aan de Raad van State hier niet op komt, terwijl zijn direct ondergeschikte, zijnde zijn burgemeester mr ing. B.P. Jansema, hier zo nadrukkelijk naar verwijst en definitief naar handelt.

Nog vreemder wordt deze omissie als wij melden, dat wij reeds op 23 augustus 1999 (let op de vroege datum van onze actie) aan A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin schriftelijk hebben medegedeeld, dat zijn burgemeester mr ing. B.P. Jansema en zijn brigadier H.I. Huizenga allerlei malversaties hebben uitgehaald in pogingen de discotheek voortijdig in bezit te krijgen. Dat daarna de grote vuile strijd nog plaats zou vinden konden wij toen niet bevroeden, naïef en onwetend als wij toen nog waren en waarvan duidelijk misbruik is gemaakt.

Nog vreemder wordt het van A.L. ter Beek, in de functie van commissaris van de koningin, dat nadat wij hem daarna nog enkele brieven hebben gestuurd waarin wij het voorgaande wederom bij hem ter sprake hebben gebracht, daarna niets, helemaal niets meer van hem horen.

Alleen maar via pleitnota's en brieven aan bestuursrechters. Hij kan toch niet vergeten zijn, dat voor het intrekken van de horecaverGUNningen zijn burgemeester de discotheek voor een periode van drie maanden reeds heeft gesloten en dat deze reeds weer maanden open is. Hij heeft namelijk ook gelezen en op de lokale televisie gezien dat de discotheek Lord Nelson van de bestuursrechter weer open mocht. In zijn brief van 7 april 2000 weet hij nog wel te vermelden dat het sluiten van de discotheek maar van beperkte duur is.

Een jaar later op 17 april 2001 weet A.L. te Beek, in de functie van commissaris van de koningin, niets meer over het sluiten in het belang van de openbare orde en het voorkomen van feiten die strijdig zijn met de wet of verordeningen in het belang van het ne bis in idem beginsel in strijd met de Rechten van de Mens hetgeen vreemd en uiterst eigenaardig is. Dit keer staat hij niet boven maar aan de verkeerde kant van de wet.

In een andere affaire betreffende het bestemmingsplan Heege West 3 te Coevorden, met wederom burgemeester mr ing. B.P. Jansema als initiator en spin in het web,

komen wij A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin andermaal veelvuldig in strijd met de wet uitgebreid tegen. Hij kent ons dus wel.

In de pleitnota van de provincie Drenthe aan de Raad van State staat het volgende over de Geschillenkamer, het technisch sepot, de betrouwbaarheid van de processen verbaal en het ne bis in idem beginsel. Wederom is het opvallend dat de drie maanden sluiting, die uit hetzelfde feitencomplex voort is gekomen, absoluut niet wordt genoemd, evenals de heropening, terwijl de provincie Drenthe dondersgoed weet dat deze reparatoire sanctie ons is opgelegd en dat van abstracte overlast geen sprake is. Deze gegevens hebben wij immers in de vorm van brieven meerdere malen aan A.L. ter Beek in de functie van commissaris van de koningin kenbaar gemaakt. Letterlijk staat het volgende in deze pleitnota van de provincie Drenthe:

*“Geachte Voorzitter,
Geschiedenis*

Ten principale zij opgemerkt dat het onderhavige het hoger beroep betreft tegen het besluit van B&W d.d. 14 juli 1999 tot intrekking van haar vergunning op grond van artikel 31 lid 1 sub d Drank- en Horecawet (c.q. de uitspraak in beroep van de Rechtbank Assen d.d. 17 december 2000). Tegen het besluit tot intrekking van de vergunning d.d. 14 juli 1999 van B&W hebben appellanten administratief beroep ingediend bij de kamer uit GS voor de behandeling van administratieve geschillen. Op 11 januari 2000 zijn de bezwaren van appellanten ongegrond verklaard. Vervolgens zijn appellanten in beroep gegaan bij de Arrondissementsrechtbank te Assen, sector Bestuursrecht. Dit beroep is bij uitspraak van 17 december 2000 ongegrond verklaard. Tegen die uitspraak hebben appellanten op 9 januari 2001 hoger beroep ingesteld bij Uw Afdeling.

Analyse

Uit het lijvige beroepschrift door appellant ingediend blijkt dat appellant het niet eens is met de gang van zaken in deze en andere juridische en klachtprocedures. Voor zover relevant voor deze zaak gaan GS hieronder op die bezwaren in.

Zienswijze appellanten

Appellanten stellen zich op het standpunt dat het college van burgemeester en wethouders ten onrechte de vergunning hebben ingetrokken. De grondslag voor de intrekking van de vergunning wordt gevormd door artikel 31 lid 1 sub d Drank- en Horecawet. Het criterium om tot intrekking over te gaan luidt: '(..) dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid.' Appellanten zijn - waarschijnlijk - van mening dat het college van burgemeester en wethouders niet tot de conclusie had mogen komen dat het van kracht blijven van de vergunning van Lord Nelson, de betrokken inrichting, een gevaar zou opleveren voor de openbare orde, de zedelijkheid of de veiligheid. Appellanten ontkennen dat er sprake zou zijn van verkoop, aflevering of verstrekking van cocaïne en dat er - dus – geen sprake zou kunnen zijn van enig gevaar voor de openbare orde, de veiligheid of zedelijkheid. Gebruik noch bezit van verdovende middelen in beperkte hoeveelheden zijn immers verboden?! Bovendien stellen appellanten niet op de hoogte te zijn geweest van de aanwezigheid van verdovende middelen in hun inrichting.

Zienswijze GS

Gedeputeerde staten van Drenthe stellen zich op het standpunt, dat zij terecht en op goede gronden het beroep van appellanten ongegrond hebben verklaard en daarmee de intrekking van de horecavergeving hebben bevestigd.

Het bepaalde in artikel 31 DHW stelt imperatief, dat de vergunning wordt ingetrokken indien zich in de inrichting feiten hebben voorgedaan, die de vrees wettigen dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, veiligheid of de zedelijkheid.

Naar de mening van gedeputeerde staten staat vast dat zich dergelijke feiten hebben voorgedaan in de inrichting Lord Nelson. Dat blijkt uit de processen verbaal die zijn opgemaakt na de inval door de politie in de inrichting. De feiten die voortvloeien uit de processen-verbaal worden gedeeltelijk door appellanten ontkend, dan wel als onjuist bestempeld. Vaststaat echter, dat wordt ook niet door appellanten ontkend, dat zich ten tijde van de inval tenminste vier personen bevonden, waaronder vaste klanten van de inrichting, die een gebruikershoeveelheid cocaïne bij zich hadden en daarnaast nog één

persoon zelfs een hoeveelheid die de 'gebruikershoeveelheid' ruimschoots te boven gaat. Bovendien zien GS niet in waarom getwijfeld zou moeten worden aan de ambtsedig opgemaakte processen-verbaal door de brigadier van politie. GS neemt de inhoud van die processen-verbaal geheel voor waar aan. Appellanten stellen niet op de hoogte te zijn geweest van de aanwezigheid van verdovende middelen in hun inrichting. Dat maakt ook niets uit; het betreft immers een maatregel ter bescherming van de openbare orde. Ook de argumenten van (het schenden van) de beginselen van de proportionaliteit en de ne-bis-in-idem-regel treffen geen doel. Het betreft een imperatieve rechtsregel, B&W moeten dus sluiten en er is besloten dat de bestuursrechtelijke weg de voorkeur verdiende boven de strafrechtelijke weg. Dat was ook de reden voor het sepot door de OvJ. Van ne-bis-in-idem is geen sprake.

Dat onder de vijf personen een aantal zeer vaste klanten waren van Lord Nelson sterkt de vrees voor herhaling van voornoemde feiten en doet bovendien sterk het vermoeden rijzen, dat er wel degelijk in verdovende middelen werd gehandeld in Bar Dancing Lord Nelson. Daarbij komt nog dat de middelen zich verspreid op verschillende plaatsen en bij verschillende personen in de inrichting bevonden en dat de persoon bij wie 6 gram cocaïne is aangetroffen, deze cocaïne bovendien had verdeeld over 11 zakjes en een zakje met dertien puntjes. Dat zijn dus elf gebruikershoeveelheden en 13 puntjes voor elk een 'snuif.

Bovenstaande feiten betreffen geen eenmalig incident, getuige de door de brigadier van politie opgestelde verklaring en de brief van de OvJ van 1 februari 2000 waarin onder meer wordt gesteld dat het onderzoek plaatsvond naar aanleiding van bij de politie binnengekomen informatie omtrent gebruik en handel van middelen in Bar Dancing Lord Nelson.

Verwezen zij hier naar uitspraken van de Afdeling Rechtspraak en de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van respectievelijk 07-11-1995 en 30-07-1996 (AB 1 996,31 9 en AB 1996,47 I). Daaruit blijkt dat het ter verhandeling aanwezig zijn van cocaine de vrees wettigt dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar oplevert voor de openbare orde en/of veiligheid.

Conclusie

Conclusie luidt dan ook, dat GS van mening zijn dat zij terecht en op juiste gronden het beroep van appellanten ongegrond hebben verklaard en dat zij daarmee de intrekking van de vergunning hebben bevestigd. De belangen van de gemeenschap, van de openbare orde, moesten in deze zaak prevaleren boven de belangen van appellanten.

Commentaar. Geen beroep is bij de Geschillenkamer voor de behandeling van administratieve geschillen ingediend doch conform artikel 49 Drank en Horecawet bij GS Drenthe en GS Drenthe moet dan volgens Awb zelf uitspraak doen. Deze uitspraak van GS is er niet in tegenstelling tot hetgeen in bovenstaande pleitnota staat vermeld. De provincie Drenthe geeft zelf op schrift toe dat deze uitspraak van GS er niet is.

De betrouwbaarheid van de processen verbaal had GS ook kunnen onderzoeken aan de hand van het, door ons, aan de provincie Drenthe meegeleverde advies van de Klachtencommissie van politie, de meerdere brieven aan de commissaris van de koningin en ons latere commentaar op de adviezen van de Klachtencommissie, de brief van de korpsbeheerder van 3 juli 2001 en de vele ander brieven inzake deze kwestie. Ook het lijfelijke rapport waar de provincie Drenthe melding van maakt weerspiegelt deze onbetrouwbaarheid.

Het technisch sepot van de officier op basis van de valse aangifte wordt ook hier te pas en onpas gebruikt en is uitgebreid door ons ter discussie gesteld als behoorlijk in strijd met de wet, gepleegd door ambtenaren, die er juist op toe moeten zien dat dit niet gebeurt. Daarbij hebben wij het nog niet over de voorbeeld taken en functies die deze ambtenaren uit moeten stralen.

Zoals gemeld wordt wederom met geen woord over de andere twee hoofdsancties van de burgemeester mr ing. B.P. Jansema gesproken, dit terwijl deze sancties

uitgebreid in het lijvige beroepsschrift waar de provincie gewag van maakt staan vermeld.

De datum van 17 december 2000 is fout en valt op een zondag. Op zondagen worden geen uitspraken gedaan.

Door deze foute weergaven, die de Raad van State ook klakkeloos overnam, hebben wij gemeld dat de proportionaliteit, subsidiariteit en relevantie van hun uitspraak niet in verhouding stond met de ernst van de leugens en dat op zondag 17 december 2000 wel over dood en verderf moest zijn geoordeeld willen deze strafmaatregelen passen bij onderhavige drie opgelegde sancties uit hetzelfde feitencomplex en de ambiance waarmee alles tot stand is gekomen.

Met name de 15 gram cocaïne bij afwezigheid van een gerechtelijk analytisch onderzoek en de lijfelijke afwezigheid van een officier van justitie bij inbeslagname zouden alleen al tot nietigheid hebben moeten leiden, laat staan in combinatie met slechts één van bovenstaande leugens van overheidszijde. Alle leugens, corruptie en collusie in ogenschouw genomen zou dit aanleiding moeten zijn tot langdurige hechtenis van meerdere (hogere) ambtenaren.

Op meineed staat een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of een geldboete van de vierde categorie (Wetboek van Strafrecht artikel 207), om de ernst van de overtreding van brigadier H.I. Huizenga aan te geven. Gesteld is dat alle onderhavige personen hier actief aan mee hebben gewerkt.

Tel dit op bij de individuele overtredingen dan krijgen enkele onderhavige ambtenaren behoorlijke straffen te verwerken.

Met bovenstaande gegevens van ons en die van de andere partijen oordeelde de Raad van State over het ne bis in idem beginsel als volgt:

“Procesverloop

Bij besluit van 3 juni 1999 heeft de burgemeester van Coevorden (hierna: de burgemeester) de door F.J. Beukeveld (hierna: appellant) in het pand Schoolstraat 18 te Coevorden geëxploiteerde horeca-inrichting "Lord Nelson" met toepassing van artikel 13b van de Opiumwet gesloten voor de duur van drie maanden. [..]

Bij uitspraak van 17 december 2000, kenmerk 99/735 HOREC P09 G03, verzonden op dezelfde datum, heeft de arrondissementsrechtbank te Assen (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht. [..]

Bij besluit van 14 juli 1999 hebben burgemeester en wethouders van Coevorden (hierna: burgemeester en wethouders) de voor de horeca-inrichting "Lord Nelson" ingevolge de Dranken Horecawet (hierna: DHW) verleende vergunning met toepassing van artikel 31, eerste lid, aanhef en onder d, van die wet ingetrokken en bepaald dat de intrekking terstond van kracht is. ' Bij besluit van 11 januari 2000 heeft de Kamer uit het college van gedeputeerde staten van Drenthe voor de behandeling van administratieve geschillen het daartegen door appellanten ex artikel 49 (oud) van de DHW bij gedeputeerde staten (hierna: gedeputeerde staten) ingestelde beroep ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.[..]

Bij uitspraak van 17 december 2000, kenmerk 00/100 HOREC PO9 G03, verzonden op dezelfde datum, heeft de rechtbank het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.[..]

2.3.1. Hoewel aan appellant moet worden toegegeven dat de feiten in de verschillende versies van het proces-verbaal niet geheel overeenkomen, is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat uit de stukken van het politieonderzoek, waaronder de door de betrokkenen afgelegde verklaringen, voldoende aannemelijk is geworden dat er in de horecagelegenheid van appellant cocaïne aanwezig was ten behoeve van verkoop, aflevering of verstrekking, als bedoeld in artikel 13b van de Opiumwet. Voorzover appellant heeft aangevoerd dat het bewijs strafrechtelijk onrechtmatig is verkregen, overweegt de Afdeling, onder verwijzing naar haar uitspraak van 4 februari 2000 inz. no. 199900085/1, gepubliceerd in JB 2000/172, dat in het bestuursrecht zodanig bewijs slechts dan niet is toegestaan, indien het bewijs is verkregen op een wijze die zozeer indruist tegen hetgeen van een behoorlijk

handelende overheid mag worden verwacht, dat dit gebruik onder alle omstandigheden ontoelaatbaar moet worden geacht. Nog daargelaten of er daadwerkelijk sprake is van bewijs waarvan de strafrechter zou aannemen dat het onrechtmatig is verkregen, is van de hier bedoelde handelwijze van de overheid in dit geval geen sprake.

Het betoog van appellant dat de burgemeester in strijd heeft gehandeld met afdeling 5.3 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), berust op een verkeerde lezing van de desbetreffende artikelen. [..]

2.3.2. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat gelet op de aard en de ernst van hetgeen aan de sluiting ten grondslag is gelegd en op het daarmee beoogde doel - het voorkomen van verstoring van de openbare orde door te bewerkstelligen dat de inrichting haar bekendheid verliest als een gelegenheid waar drugs aanwezig zijn - een sluiting van drie maanden niet onredelijk is. De burgemeester heeft overigens aangegeven thans een beleid te hebben ontwikkeld waarbij in een dergelijk geval een sluiting voor de duur van een jaar wordt bevolen. Dat het handelen van zijn bezoekers hem niet kan worden aangerekend en dat geen strafrechtelijke vervolging tegen hem is ingesteld, zoals appellant heeft betoogd, leidt niet tot een ander oordeel.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in haar uitspraak van 30 juli 1996 inz. no. R03.93.4675, gepubliceerd in AB 1996, 471, speelt in een geval als het onderhavige de persoonlijke verwijtbaarheid van de exploitant geen rol bij de vraag of zich een situatie voordoet die tot sluiting van de inrichting noopt. Appellant is verantwoordelijk voor de gang van zaken in de door hem geëxploiteerde inrichting.

2.4. Hetgeen appellant heeft aangevoerd kan niet leiden tot een ander oordeel dan dat waartoe de rechtbank is gekomen. Daarin is geen voorts geen aanleiding gelegen voor het oordeel dat de rechtbank op enigerlei wijze in strijd met het bepaalde in de Awb heeft gehandeld. Het hoger beroep in deze zaak is ongegrond en de aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. [..]

2.6. Ingevolge artikel 31, eerste lid, aanhef en onder d, van de DHW, zoals deze luidde ten tijde als hier van belang, wordt een vergunning ingetrokken, indien zich in de betrokken inrichting feiten hebben voorgedaan, die de vrees wettigen, dat het van kracht blijven der vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, veiligheid of zedelijkheid.

Ingevolge het zesde lid van dit artikel kan bij een beschikking tot intrekking van een vergunning krachtens het eerste lid, onder d, worden bepaald dat deze terstond van kracht is.

2.7. Gedeputeerde staten hebben het besluit van burgemeester en wethouders tot intrekking van de horecaverunning in beroep gehandhaafd, gelet op de resultaten van het politie-onderzoek in "Lord Nelson", waarbij, zoals hiervoor reeds is vermeld, in totaal ongeveer 15 gram cocaïne is aangetroffen bij verschillende personen en op verschillende plaatsen. Naar de mening van gedeputeerde staten kon hier niet meer van een incident worden gesproken en hebben burgemeester en wethouders in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat de vrees gewettigd was dat het van kracht blijven van de vergunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde, zodat de vergunning moest worden ingetrokken. De rechtbank heeft daarover geoordeeld dat die vrees inderdaad gewettigd was omdat er voldoende aanwijzingen waren dat de cocaïne voor de handel aanwezig was, en dat burgemeester en wethouders voorts in redelijkheid tot het terstond van kracht verklaren van de intrekking hebben kunnen besluiten.

2.7.1 . Appellanten hebben hiertegen in hoger beroep in grote lijnen hetzelfde aangevoerd als in de zaak no. 200101741/1. Mede onder verwijzing naar hetgeen hiervoor onder 2.3 is overwogen, is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht en op goede gronden tot haar conclusie is gekomen. Daaraan voegt de Afdeling nog het volgende toe. " Het intrekkingbesluit is niet ten onrechte mede aan appellante sub 2 gericht, omdat zij als bedrijfsleidster in de vergunning staat vermeld. Dat haar geen enkele blaam treft, doet, evenals dat bij appellant het geval is, niet terzake, gelet op hun gezamenlijke verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen in de inrichting. Burgemeester en wethouders hebben in beiden het vertrouwen verloren.

Er is voorts in hetgeen appellanten hebben aangevoerd geen aanleiding gelegen voor het oordeel dat burgemeester en wethouders hun bevoegdheid hebben aangewend voor een ander doel, dan waartoe die is gegeven, bijvoorbeeld om het perceel voor andere doeleinden te kunnen gebruiken. Voorzover appellanten hebben betoogd dat is miskend dat vanwege de sluiting van de inrichting het van kracht blijven van de horecaverunning geen gevaar meer kon opleveren voor de openbare orde, faalt dat betoog.

Intrekking van een vergunning als de onderhavige is naar haar aard een maatregel die betrekking kan hebben op eenzelfde gevaar voor verstoring van de openbare orde als waarop de sluiting van een inrichting met toepassing van artikel 13b van de Opiumwet kan worden gebaseerd. Hieraan wordt niet afgedaan door de omstandigheid dat ten tijde van de intrekking van de horecaverunning het bevel tot sluiting reeds van kracht was. Deze sluiting vindt slechts toepassing gedurende een beperkte tijd. Dat de inrichting gesloten was, betekent niet dat dezelfde feiten en omstandigheden niet de vrees kunnen wettigen dat het van kracht blijven van de horecaverunning gevaar zou opleveren voor de openbare orde. Van een dubbele "bestrafing" zoals appellanten hebben gesteld, is geen sprake. Het gaat om twee gescheiden bestuursrechtelijke maatregelen in het belang van de openbare orde.

2.8. Uit het vorenoverwogene volgt dat hetgeen appellanten hebben aangevoerd niet kan leiden tot een ander oordeel dan dat waartoe de rechtbank is gekomen. Daarin is geen voorts geen aanleiding gelegen voor het oordeel dat de rechtbank op enigerlei wijze in strijd met het bepaalde in de Awb heeft gehandeld. Het hoger beroep in deze zaak is ongegrond en de aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding. [..]

Aldus vastgesteld door mr. P. van Dijk, Voorzitter, en mr. J.H.B. van der Meer en mr. F.P. Zwart, Leden, in tegenwoordigheid van mr. R.H.L. Dallinga, ambtenaar van Staat.

Commentaar op deze kromme beweringen, flagrant in strijd met eerlijke en behoorlijke processen neergelegd in de Rechten van de Mens:

De aard van het sluiten en het intrekken uit hetzelfde feitencomplex zijn volgens de Raad van State hetzelfde en hier wordt door de burgemeester mr. ing B.P.Jansema op basis van art 5:22 Awb met wettelijk verkregen bevoegdheden met twee bestuursdwangmaatregelen tegen opgetreden om de openbare orde te beschermen. Dit is zo overduidelijk in strijd met het ne bis in idem beginsel, dat niet hoeft te worden gemeld dat de Raad van State doelbewust, verwijtbaar en met voorbedachten rade vergeten is te vermelden dat deze twee verschillende bestuurrechtelijke maatregelen op hetzelfde feitencomplex zijn gebaseerd. Hierbij weet de Raad van State, dat deze feiten op meened, leugens, corruptie en collusie zijn gebaseerd, omdat wij de Raad van State op de hoogte hebben gebracht van de twee lege processen verbaal van verhoor en op een scala aan ander feiten in strijd met eerlijke en behoorlijke procesgangen. Zodat gesteld kan worden dat de onderhavige leden van de Raad van State mede schuldig zijn aan meened, valsheid in geschrifte, valse aangifte, corruptie, collusie en verstoringen van eerlijke en behoorlijke proces en derhalve mede onderdeel zijn van de misdagige organisatie, alwaar hiervoor genoemde ambtenaren toe behoren.

In een separate brief wordt met behulp van nieuw tastbaar, overtuigend bewijsmateriaal aangifte van bovenvermelde strafbare feiten gedaan. Hierbij weten wij dat de leden van de Raad van State juridisch onaantastbaar doch niet onfeilbaar zijn.

Opvallend is dat ook bij de Raad van State de bedrijfsleidster niet bij de sluiting doch nadrukkelijk bij het intrekken van de vergunningen wordt betrokken.

Vanwege de vormfout van zondag 17 december 2001 waarop de uitspraken zouden zijn gedaan, gingen wij in beroep en kaarten wij een groot aantal nieuwe feiten aan waaronder het toepassen van artikel 13b Opiumwet, bestuursdwang, de Geschillenkamer en de brief van de korpsbeheerder van 3 juli 2001. Hierbij gaven wij aan hoe belachelijk de 15 gram cocaïne is die politie zegt te hebben aangetroffen. Daarbij is ook gemeld dat je met 15 kilo cocaïne op Schiphol gratis door de overheid met het vliegtuig weer naar huis wordt gestuurd.

In de uitspraak van 13 december 2001 en 12 juni 2002 hebben de volgende leden van de Raad van State het met geen woord over het ne bis in idem beginsel: mr. J .A.E. van der Does, voorzitter, en mr. G.M. Ligtelijn-van Bilderbeek en mr. B. van Wagtendonk, leden, in tegenwoordigheid van mr. drs. M.H. Broodman, ambtenaar van Staat en mr. R. W. L. Loeb, voorzitter, en mr. E.M.H. Hirsch Ballin en mr. B.J. van Ettekoven, leden, in tegenwoordigheid van mr. R.E.A. Matulewicz, ambtenaar van Staat.

In 10 maanden tijd heeft de familie Beukeveld in totaal 13 negatieve contactervaringen (5 hoorzittingen en 8 uitspraken) met de Raad van State, die allen in strijd met de Rechten van de Mens verlopen, zodat van een betreuenswaardig triest Nederlands record kan worden gesproken.

De korte zittingsduur van 12 minuten onder voorzitterschap van mr R. W. L. Loeb durven wij niet op voorhand als het kortst Nederlands record te claimen, daar wij uit de literatuur opmaken dat de Raad van State afdeling bestuursrechtspraak ook bij anderen geen boodschap heeft aan De Rechten van de Mens en daar naar handelt. In die situatie zou het best kunnen gebeuren, dat andere appellanten sneller uit de rechtszaal zijn gezet dan wij.

Wat wij wel als Nederlands record claimen is de korte duur van oppositie. Na het voorlezen van de pleitnota was de zitting bij mr R. W. L. Loeb meteen afgelopen en moesten wij zijn rechtszaal verlaten. Wel melden wij hem dat wij richting het Europese Hof zouden gaan, hetgeen wij op grond van het ne bis in idem beginsel inmiddels hebben gedaan.

Het derde triest en betreuenswaardig Nederlands record dat wij claimen is het eerste slachtoffer te zijn van de Wet Damocles (artikel 13b Opiumwet). Dat dit record op basis van een vervalst proces verbaal van bevindingen en bij volledige afwezigheid van wettelijk verplichte beleidsregels en beleid (hoe om te gaan met drugs in en rondom horecagelegenheden) tot stand is gekomen maakt het record extra betreuenswaardig voor de rechtsgang in Nederland.

Rechtsbescherming in een tweetal affaires met burgemeester mr ing. Jansema van de gemeente Coevorden bleek niet bij de Raad van State afdeling bestuursrecht aanwezig te zijn.

Het rapport van de Raad van State over bestuurlijke sancties in de bestuursrechtspraak en wetgevingsadvisering “Het oogmerk als ijkpunt” geschreven door mr B.J. van de Griend (2003) vermeldt, dat naar het doel van de sanctie moet worden gekeken om het karakter van de sanctie te bepalen.

Het doel van beide sancties van mr ing. B.P. Jansema was de discotheek Lord Nelson goedkoop en snel van onschuldigen in handen zien te krijgen door de vermeende openbare orde tegen fictieve handel in drugs te beschermen, door die niet aanwezige handel met behulp van onrechtmatige bestuursdwangbevoegdheden onmogelijk te maken. Volgens de criteria gesteld in het rapport van de Raad van State zijn dit duidelijk reparatoire sancties uit een en hetzelfde feitencomplex.

Wat vindt de Raad van State afdeling Afdelingsjurisprudentie nu van sancties in zijn algemeenheid?

Op blz. 99 van het Rapport staat letterlijk:

"Ook een door de burgemeester op grond van de toepasselijke APV afgegeven bevel tot sluiting van voor een publiek toegankelijke inrichting (artikel 174, lid 3 Gemeentewet) wordt door de Afdeling als niet punitief gekwantificeerd. Een andere wijze van kwalificatie zou ook

niet goed denkbaar zijn. Bij een sluitingsbevel speelt het voor een punitieve sanctie essentiële element van verwijtbaarheid geen rol, en ontbreekt in de regel zelfs het element van normovertreding zoals karakteristiek is voor (bestuurlijke) sanctie in zijn algemeenheid.

Vervolgens is ingegaan op beslissingen tot het, bij wijze van sanctie, intrekken of wijzigen van vergunningen. Daarbij gaat het bij uitstek om beslissingen die, al naar gelang de omstandigheden, een verschillend karakter kunnen dragen, zo blijkt ook uit de Afdelingsjurisprudentie. Met name op dit terrein komen mengvormen voor. Ook hier geldt echter onverkort dat het oogmerk van de sanctie -herstel dan wel bestraffing dan wel eventueel een combinatie van beiden- doorslaggevend dient te zijn. Daarbij is gebleken dat de tijdelijkheid van de intrekking of wijziging een wijziging kan zijn voor een punitief karakter."

Commentaar op beide alinea's uit dit rapport:

De conclusie uit dit rapport is overduidelijk en wederom zijn het sluiten van de discotheek en het intrekken van de horecaverunningen voor een periode van 5 jaren reparatoire sancties.

Aangetekend moet daarbij worden dat de bestuursrechter en de Raad van State in een vijftal zittingen, het intrekken van de vergunningen en het sluiten van de discotheek bij afwezigheid van wettelijke voorschriften als één feitencomplex samen voegden en zij wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat twee maal op dezelfde wijze voor eenzelfde feitencomplex bij niet verwijtbaarheid werd gestraft. Voor deze gedragingen van deze zittende magistraten wordt de Nederlandse Staat ook verantwoordelijk gehouden en dient de Nederlandse Staat de gehele causaal geleden schade aan betrokkenen te vergoeden.

Mede omdat de Trias Politica is in onderhavige zaak niet gescheiden geweest, daarbij verwijzend naar de twee enveloppen en het verdoezelen van de zeer vele wetsovertredingen van overheidszijde, daarbij nogmaals verwijzend naar artikel 162 Wetboek van strafvordering en het gegeven dat wij wederom aangifte doen van de overtredingen door (hoge) overheidsfunctionarissen begaan.

Wij komen daarmee met nieuw wettig, tastbaar en overtuigend bewijsmateriaal van meined, valsheid in geschrifte, verstoringen van eerlijke en behoorlijke rechtsgangen. Het scala aan dreigementen en het vergiftigen van twee honden en een konijn op dezelfde dag 40 kilometer uit elkaar laten wij daarbij buiten beschouwing.

Op 5 maart 2003 moest de discotheek Lord Nelson van de Kantonrechter onbeheerd worden achtergelaten omdat deze rechter gelaste dat de huurovereenkomst was ontbonden omdat wij geen horecaverunning meer hadden en dit in strijd was met de huurovereenkomst.

Door deze actie van de burgemeester mr ing. B.P. Jansema en verhuurster is ondermaal schade aan de inboedel, goodwill en meeropbrengst gehoord pand ontstaan.

Het vonnis van de Kantonrechter van 5 februari 2003 te Emmen luidde als volgt:

4.1. Vastgesteld wordt dat Beukeveld in elk geval zelf verantwoordelijk was voor de gang van zaken in de geëxploiteerde inrichting en dat de al dan niet persoonlijke verwijtbaarheid van Beukeveld (Franciscus Johannes Beukeveld en/of Henriëtte Beukeveld-van de Belt) als exploitant geen rol speelt bij de vraag of zich een situatie voordoet die tot sluiting van de inrichting noopt. Waar als vaststaand moet worden aangenomen dat de horecaverunning van Beukeveld terecht en op goede gronden is ingetrokken, is geen andere conclusie mogelijk dan dat Beukeveld zich niet heeft gehouden aan de in artikel 4 lid 1 van de huurovereenkomst vastgelegde verplichting. Het feit dat Beukeveld het zo ver heeft laten komen dat de horecaverunning is ingetrokken en het gedurende een periode van vijf jaar niet is toegestaan de bar/discotheek in het

gehuurde pand te exploiteren, rechtvaardigt naar het oordeel van de kantonrechter dan ook zonder' meer de conclusie dat Beukeveld ernstig toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de huurovereenkomst. De kantonrechter ziet daarin voldoende aanleiding om Hoyers vordering met betrekking tot de ontbinding van de huurovereenkomst en de ontruiming van het gehuurde toe te wijzen. De huurovereenkomst zal derhalve met onmiddellijke ingang worden ontbonden en Beukeveld zal worden veroordeeld om binnen 14 dagen na betekening van dit vonnis het pand aan de Schoolstraat 18 te Coevorden met alle daarin aanwezige personen en goederen, voor zover deze goederen het eigendom van Hoyer niet zijn, te verlaten en te ontruimen en met afgifte van de sleutels aan Hoyer ter vrije beschikking te stellen.

Aangetoond kan worden dat burgemeester mr ing. Jansema tot op heden, eind augustus 2003, nog steeds bezig is om ons met behulp van allerlei intimidaties moreel te breken.

Indien noodzakelijk dan kunnen wij met enkele bladzijden aan opsommingen komen, waarin leugens en andere malversaties van deze burgemeester jegens ons en onze familie inzake beide affaires staan vermeld.

Conclusie

De causale schade wordt, vanwege onrechtmatig handelen van diverse overheidsorganisaties waardoor het sluiten van de discotheek en intrekken van de horecaverunningen ongegrond zijn, dit in tegenstelling tot hetgeen de zittende en staande magistraten beweren omdat zij onrechtmatige daden negeren en hanteren, wordt middels deze brief door Henriëtte Beukeveld-van de Belt en/of Franciscus Johannes Beukeveld, beide wonende Weijerswold 8 te Coevorden van de Nederlander Staat als eindverantwoordelijke gevorderd.

Op basis van onrechtmatige daden (artikel 162 BW boek 6) is de Nederlandse Staat verplicht aan elk de geleden en nog te lijden schade rondom de discotheek Lord Nelson te vergoeden.

De grootte van de materiële en immateriële schade is ruim € 0,7 miljoen elk met als peildatum 5 maart 2003.

In een separate brief wordt de grootte en soort schade per persoon nader gespecificeerd.

Spoedig een positief bericht van de Nederlandse Staat te mogen ontvangen verblijven wij.

Met vriendelijke groet,
namens H. Beukeveld-van de Belt en F.J. Beukeveld
resp (ex)bedrijfsleidster en (ex)beheerder
van de discotheek Lord Nelson te Coevorden
Beiden wonende: Weijerswold 8 te Coevorden

Als gevolmachtigde van beiden optredend,
Dr G.J.J. Beukeveld
Renoirhof 161
1628 XC Hoorn